ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 23. listopadu 2023 v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců JUDr. Kamila Vacíka a Mgr. Tomáše Kubovce v trestní věci **J. D.**, nar. xxx, státního občana České republiky, trvalý pobyt neznámý, **v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí,**

t a k t o :

I. Podle § 124 odst. 1, 4 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „ZMJS“) s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8. 11. 1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb.,

s e u z n á v á na území České republiky

rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn.: SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem Odvolací komory Federálního trestního soudu pod sp.zn.: CA.2020.17 ze dne 21. února 2022 a ve spojení s rozsudkem Federálního Nejvyššího soudu pod sp.zn.: 6B_406/2022 ze dne 31. srpna 2022, v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se odsouzeného J. D., nar. xxx, a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení propadnutí náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 36.047.967 CHF,

jímž byl odsouzený

J. D ,

nar. xxx, státní občan České republiky, trvalý pobyt neznámý

u z n á n v i n n ý m

trestným činem napomáhání k podvodu dle § 25 a 146 švýcarského trestního zákoníku (StGB), trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB) a trestným činem padělání listin dle § 251 švýcarského trestního zákoníku (StGB),

kterých se dopustil tím, že

obratný podvod spočíval v tom, že bylo vytvořeno zdání, že kandidátem na akvizici podílů České republiky v MUS (46,29%) byla supina AXXXF_1 (tj. tahoun investic amerického miliardáře S. L N. v Evropě), který od května 1999 legálně získal většinový podíl v MUS, který se zavázal, že bude dlouhodobě řídit MUS a investovat do vybudování infrastruktury v oblasti zóny MUS; tento obratný klam byl ještě posílen tím, že lživé informace pocházely od DE G. a byly jím potvrzeny.

D. podepsal „příkazní smlouvu" jako jediný člen správní rady IXXXY SA. Dal rovněž pokyny DE G., v rámci DE G. plnění příkazní smlouvy. Na základě svěřenské smlouvy z 24. března 1997 D. sám jednal dle zmocnění akcionářů IXXXY SA, tj. původně K., K. a M., všichni tři členové představenstva MUS.

Několikrát (16. listopadu 1998, 7. června 1999, 14. července 1999) D. (přes IXXXY SA) předložil českým úřadům nabídku na odkup akcií MUS vlastněných přes FNM (za celkovou cenu 650.000.000 Kč), která údajně pocházela od skupiny AXXXF_1. Mimo jiné právě prostřednictvím D. IXXXY SA nechala zveřejnit v českém obchodním věstníku z 9. června 1999 svou veřejnou nabídku na odkup akcií MUS veřejně obchodovatelných, za cenu 128 Kč za akcii. Pokud jde o nabídku z 3. prosince 1998 spolu se závazkem skupiny AXXXF investovat řádově 350.000.000 USD do oblasti Severních Čech a který ovlivnil rozhodnutí z 28. července 1999 dříve než podepsal spolu s DE G. a V. K., rozhodnutí bylo napsáno podle pokynů D. ve Fribourgu. To se za prvé vyvozuje z toho, že IXXXY SA, jejímž jediným členem správní rady je D., je 100% majitelkou SXXXE CZ, na jejímž hlavičkovém papíře byla sestavena nabídka. Za druhé, ve spisu je několik dokladů, které potvrzují, že SXXXE CZ, kterou založila IXXXY SA, dostávala od ní z Fribourgu D. pokyny.

D., signatář „příkazní smlouvy" a šéf DE G.a při plnění této smlouvy, věděl o úloze DE G. a jeho lžích. Věděl rovněž o zvláštním, důvěrném a pověstném vztahu, kterým byl DE G. napojen na Českou republiku. Věděl tedy o hlavních podvodných manévrech obratného klamu dříve popsaného a aktivně se na tom podílel.

Od založení IXXXY SA D. věděl, že patří K., M. a K., až do 13. července 1998 jedna třetina každému, poté, od tohoto data rovněž Č. a K. (přes CXXXA) jedna pětina každému.

Ke dni podpisu „příkazní smlouvy", 18. dubna 1998, D. věděl, že K., K. a M. byli všichni tři členy představenstva MUS a že tyto tři osoby již získaly alespoň 30% akcií MUS a měly v úmyslu ještě získat 46,29% podíl České republiky v MUS a to tajně. D. mimo jiné věděl, že K., K. a M. uzavřeli svěřenskou a domiciliační smlouvu dne 24. března 1997 soukromě, nikoli jako představitelé MUS, při jejímž plnění založil IXXXY SA.

Nejpozději od 22. května 1998 D. mimo jiné věděl, že IXXXY SA (přes SxxxE CZ) vlastnila alespoň 49,98% akcií MUS.

D., jako jediný člen správní rady IXXXY SA a to nejpozději od 31. března 1999, věděl, že fondy použité k financování protiplnění 650.000.000 Kč výměnou za 46,29% akcií MUS pocházely ze zpronevěry spáchané k újmě MUS.

D. věděl, že plnění, které poskytoval jako zmocněnec akcionářů a uživatelů IXXXY SA, stejně jako plnění DE G. sloužily k zatajení české vládě totožnosti osob, které získaly asi 50% akcií MUS na trhu a přály si získat 46,29% podíl České republiky. Na rozdíl od DE G.a D. mimo jiné věděl, že nebyla pravdivá poznámka, která je uvedena v článku V/3 „příkazní smlouvy", podle níž konečnými beneficienty IXXXY SA byli Č. a K..

D. musel nutně považovat za možné, že prodej IXXXY SA tohoto 46,29% podílu za cenu 650.000.000 Kč nezpůsobí České republice značnou majetkovou škodu a opatří uživatelům IXXXY SA odpovídající bezdůvodné obohacení. D. vskutku věděl o několika znacích a podle toho se mohl jen domnívat, že prodej IXXXY SA jeho podílu v MUS za cenu 650.000.000 Kč poškodil peněžní zájmy České republiky. Nejdříve jako člen dozorčí rady MUS od 28. srpna 1998, D. znal účetní hodnotu této společnosti (tj. nějakých 5 miliard Kč). Poté, dne 29. března 1999 IXXXY SA (D.) prodala E. 1.615.160 akcií MUS za jednotnou cenu 17,15 USD za akcii (07-03-06-0215 a násl.), tj. hodnota 597,78 Kč za akcii. Tyto ceny značně převyšují jednotnou cenu za akcii 158,93 Kč, kterou nabídla IXXXY SA České republice 3. prosince 1998 a 14. července 1999.

Vzhledem k všem těmto znakům D. přinejmenším uvažoval o tom, že jeho jednání se zapíše do rámce spáchání podvodu k újmě České republiky a spokojil se s tím. Objektivně, na základě výše popsaného jednání D. spolupracoval na spáchání podvodu. Na rozdíl od uživatelů IXXXY SA D. neměl silný vliv na průběh událostí. Takto přispěl kauzálně, ale ne nevyhnutelně na spáchání podvodu. Činnost D. dala vzniknout článku řetězu jednání, která způsobila poškození peněžních zájmů České republiky. Jeho jednání usnadnilo spáchání podvodu v tom smyslu, že bez jeho pomoci by trestný čin byl býval spáchán jinak. Subjektivně, D. znal základní rysy struktury lží, která zakládá podvod; věděl, nebo přinejmenším si dokonale uvědomoval, že napomáhá stanovenému trestnému činu, což věděl nebo, v každém případě, akceptoval.

A dále J. D.:

1. přijal a nařídil:

z účtu č. xxx, založen na jméno PxxxT u banky CREDIT SUISSE ve Fribourgu, bylo uskutečněno 11 následujících převodů na účet založený na jméno E. u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man):

1. Dne 6. srpna 20.000.000 USD 1999 (07-05-59-0361; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0362);
2. Dne 18. listopadu 1999 14.000.000 USD (07-05-59-0353; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0354);
3. Dne 30. prosince 1999 12.500.000 USD (07-05-59-0333; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0334);
4. Dne 11. února 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0158);
5. Dne 29. března 2000 10.300.000 USD (07-05-59-0149; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0150);
6. Dne 19. května 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0138; platební příkaz konsignovaný D.M a L. 07-05-59-0139);
7. Dne 16. června 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0131; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0132);
8. Dne 17. srpna 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0110; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0111);
9. Dne 11. prosince 2000 3.800.000 USD (07-05-59-0092);
10. Dne 10. října 2001 9.850.000 USD (07-05-63-0163; platební příkaz podepsaný L. 07-05-63-0037);
11. Dne 22. května 2002 4.700.000 USD (07-05-63-0036; platební příkaz podepsaný L. 07-05-63-0037),

stejně jako následující převod na účet č. xxx založený na jméno R. u banky CREDIT SUISSE v Ženevě):

12. Dne 9. prosince 2003 5.000.000 USD (07-05-61-0102; platební příkaz podepsaný L. 07-05-61-0103);

2. nařídil následující převody z různých švýcarských účtů založených na jméno IXXXY SA:

a. na účet založený na jméno E. u banky IC BANCA PRAHA A.S. v Praze:

1. 153.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1167);
2. 27.000.000 Kč 18. června 1999 (07-20-01-1172);
3. 411.700.000 Kč 24. listopadu 1999 (07-20-01-0329);
4. 420.500.000 Kč 8. ledna 2000 (07-20-01-0332);
5. 256.900.000 Kč 18. února 2000 (07-20-01-0336);
6. 380.000.000 Kč 25. května 2000 (07-20-01-0346);
7. 40.000.000 Kč 23. června 2000 (07-20-01-0348);
8. 58.400.000 Kč 3. července 2000 (07-28-18-0180);
9. 85.000.000 Kč 22. srpna 2000 (07-20-01-0351);

b. na účet založený na jméno B. u banky IC BANCA PRAHA A.S. v Praze:

1. 331.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1168);
2. 377.400.000 Kč 6. dubna 2000 (07-20-01-0342);
tj. celkem 708.400.000 Kč (hodnota v CHF : 30.331.645);

c. na účet založený na jméno CXXXA u banky BARCLAYS BANK v Douglasu (Ostrov Man):

1. 500.000 USD 21. září 1999 (07-20-01-0048);
2. 752.000 USD 23. září 1999 (07-20-01-0050);
3. 750.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0115, 18-002-106-39218);
4. 380.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0117, 18-002-106-39218);
5. 730.000 USD 21. prosince 2000 (07-20-01-0132, 18-002-106-39215);
6. 3.000.000 USD 14. února 2001 (07-20-01-0139);
7. 1.120.000 USD 15. října 2001 (07-20-01-0167);
8. 2.640.000 USD 14. června 2002 (07-20-01-0213, 18-002-106-39170);
9. 2.420.000 USD 5. července 2002 (07-20-01-0219, 18-002-106-39168);
10. 2.100.000 USD 4. června 2003 (07-26-17-0339, 18-002-106-39160);
11. 1.500.00 0 USD 7. července 2003 (07-26-17-0347, 18-002-106-39161);
12. 4.500.000 USD 29. prosince 2003 (07-26-17-0371, 18-002-106-39162);
tj. celkem 20.392.000 USD;

d. na účet založený na jméno C. založený u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man):

1. 4.000.000 USD 7. dubna 1999 (07-20-01-1130, 18-002-107-39539);
2. 4.000.000 USD 18. února 2000 (07-20-01-0073, 18-002-106-39232);
3. 3.880.000 USD 21. června 2000 (07-20-01-0095, 18-002-106-39219);
4. 870.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0116, 18-002-106-39217);
tj. celkem 12.750.000 USD;

e. na účet založený na jméno R. u banky CREDIT SUISSE v Ženevě:

1. 50.000.000 Kč (hodnota v CHF: 2.430.865) 15. března 2004 (07-26-68-0240, 07-26-68-0241);
2. 681.661 USD (hodnota v CHF: 844.782) 16. srpna 2004 (07-26-68-0197, 07-26-68-0199);
3. 1.000.000 USD (hodnota v CHF: 1.239.300) 16. srpna 2004 (07-26-68-0203, 07-26-68-0201);
4. 600.000 EUR (hodnota v CHF: 919.380) 16. srpna 2004 (07-26-68-0159, 07-26-68-0261);
5. 17.000.000 Kč (hodnota v CHF: 838.303) 6. října 2004 (07-26-68-0250, 07-26-68-0251);

6. 300.000 EUR (hodnota v CHF: 386.940) 14. července 2005 (07-26-68-0305, 07-26-68-0307);
7. 400.000 USD (hodnota v CHF: 526.040) 13. prosince 2005 (07-26-68-0210, 07-26-68-0213);
8. 364.694 USD (hodnota v CHF: 474.901) 13. prosince 2005 (07-26-68-0216, 07-26-68-0219);
   tj. celkem ekvivalent v CHF 7.660.511;

f. a dva účty založené na jméno SXXXE CZ ve dvou bankách v Praze:

1. 97.600.000 Kč (hodnota v CHF: 4.071.700) 7. dubna 1999 (07-20-01-1164);
2. 12.600.000 Kč (hodnota v CHF: 542.234) 19. října 1999 (07-20-01-0326);
3. 11.000.000 Kč (hodnota v CHF: 486.501) 24. listopadu 1999 (07-20-01-0328);
4. 10.000.000 Kč (hodnota v CHF: 442.447) 6. ledna 2000 (07-20-01-0333);
   tj. celkem 131.200.000 Kč, ekvivalent v CHF 5.542.882;

3. získal:

4.089.763 akcií MUS od českého státu (přes FNM) dne 20. srpna 1999 zaevidovaných v účetnictví IXXXY SA za cenu 650.000.000 Kč (hodnota v CHF: 28.535.000) dne 19. srpna 1999.

4. Podepsal další tři smlouvy, které se týkaly převodu vlastnictví 8.629.471 akcií MUS, po akvizici E. týchž akcií od IXXXY SA:

- smlouvu z 12. prosince 2002 týkající 8.629.471 akcií MUS, které na dluh koupila AXXXF EXXXY AG (Švýcarsko) od AXXXF GROUP PLC (Londýn);
- smlouvu z 12. prosince 2002, kterou uzavřely L.(Most) s AXXXF EXXXY AG (Švýcarsko) a
- smlouvu z 29. prosince 2003 týkající 8.629.471 akcií MUS, které na dluh koupila AXXXF EXXXY AG (Švýcarsko) a AXXXF GROUP PLC (Londýn).

Dále dne 12. prosince 2002:

- jménem švýcarské společnosti AXXXF EXXXY AG a pro ni, smlouvu, která se týkala nákupu na dluh 8.629.471 akcií MUS od AXXXF GROUP PLC (Londýn);
- jménem švýcarské společnosti AXXXF EXXXY AG a pro ni, smlouvu, která se týkala prodeje na dluh 8.629.471 akcií MUS L. (Most);

5. nařídil, respektive, souhlasil se sérií převodů fondů, které spočívaly v rozdělení na různé bankovní účty ceny, za kterou AXXXC prodala SEVEROČESKÉ akcie MUS_2. Tento prodej se opírá o smlouvu z 10. března 2005. Prodejní cena 5.940.000.000 Kč byla zaplacena v jediné platbě dne 11. března 2005 na účet č. xxx, založen u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXC; z tohoto účtu částka 5.940.000.000 Kč byla rozdělena na několik dalších účtů, jejichž uživateli byli D., Č., K. a/nebo M..

Uvedené převody jsou tyto:

a) pokud jde o účet č. xxx, založen dne 31. října 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXC (Guernesey), jehož uživateli jsou D., Č., K. (až do 6. srpna 2007) a M. (až do 6. srpna 2007) (07-26-79-0138 a násl.; 10-06-0047):

1. jeden vstup dne 11. března 2005, 5.940.000.000 Kč, které pocházely z SxxxA A.S. (07-26-79-0093);
2. jeden výstup dne 5. dubna 2005, 5.940.000.000 Kč na účet č. xxx, založen u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno V. (Ostrov Man) (07-26-79-0099 a násl.; 07-26-84-0285 a násl.)

b) pokud jde o účet č. xxx, založen 3. září 2003 (07-26-84-0194) u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno V. (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D., Č., K. (až do 7. března 2005), M. (až do 7. března 2005) a K. (až do 20. října 2004) (07-26-84-0187 a násl.) :

1. jeden vstup dne 5. dubna 2005, 5.940.000.000 Kč, které pocházely z AXXXC (07-26-84-0280 až 0285);
2. jeden výstup dne 5. dubna 2005, 5.940.000.000 Kč na účet č. xxx, založen u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno MXXXS (Ostrov Man) (07-26-84-0271 a 0273);

c) pokud jde o účet č. xxx, založen 19. ledna 2005 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno MXXXS (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-26-65-0014);

1. jeden vstup dne 5. dubna 2005, 5.940.000.000 Kč, které pocházely z V. (07-26-85-0034 a 0038);
2. jeden výstup dne 5. dubna 2005, 3.093.500.000 Kč na účet č. xxx (07-26-85-0026), založen 19. ledna 2005 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno R.W. (Ostrov Man), jehož uživateli jsou K. a M. (07-26-57-0002);
3. jeden vstup dne 15. července 2005, 230.000.000 Kč, které pocházely z účtu č. xxx, založen u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno R.W. (Ostrov Man) (07-26-65-0153);
4. jeden výstup dne 21. října 2005, 49.200.000 Kč na účet č. xxx (07-26-75-0248), založen 30. října 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno R. (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D., Č. a K. (až do 7. března 2005), M. (až do 7. března 2005) a K. (až do 20. října 2004) (07-26-75-0006 a násl.; 10-06-0047);
5. jedenáct následujících výstupů v celkové částce 2.016.000.000 Kč na internetový účet č. xxx, založen 11. února 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu, jehož držitelem je Č. (07-26-38-0012 a násl.):
    5.1) 600.000.000 Kč 5. dubna 2006 (07-26-85-0154 a 0156);
    5.2) 600.000.000 Kč 6. dubna 2006 (07-26-85-0174 a 0176);
    5.3) 60.000.000Kč 1. června 2006 (07-26-85-0189 a 0191);
    5.4) 60.000.000Kč 7. července 2006 (07-26-85-0237 a 0239);
    5.5) 30.000.000Kč 10. července 2006 (07-26-85-0259 a 0261);
    5.6) 90.000.000Kč 28. srpna 2006 (07-26-85-0281 a 0283);
    5.7) 54.000.000Kč 25. září 2006 (07-26-85-0304 a 0306);
    5.8) 48.000.000Kč 28. listopadu 2006 (07-26-85-0343 a 0345);
    5.9) 84.000.000Kč 15. prosince 2006 (07-26-85-0366 a 0368);
    5.10) 150.000.000Kč 27. prosince 2006 (07-26-85-0382 a 0384);
    5.11) 240.000.000Kč 25. dubna 2007 (07-26-85-0439 a 0441);
6. jedenáct následujících výstupů v celkové částce 250.000.000 Kč na internetový účet č. xxx, založen 5. března 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu, jehož držitelem je D. (07-26-12-0003 a násl.):
    6.1) 100.000.000 Kč 6. dubna 2006 (07-26-85-0168 a 0170);
    6.2) 10.000.000 Kč 1. června 2006 (07-26-85-0181 a 0183);
    6.3) 10.000.000 Kč 26. června 2006 (07-26-85-0214 a 0216);
    6.4) 10.000.000 Kč 7. července 2006 (07-26-85-0229 a 0231);
    6.5) 5.000.000 Kč 10. července 2006 (07-26-85-0252 a 0254);
    6.6) 19.000.000 Kč 28. srpna 2006 (07-26-85-0274 a 0276);
    6.7) 9.000.000 Kč 25. září 2006 (07-26-85-0296 a 0298);
    6.8) 8.000.000 Kč 28. listopadu 2006 (07-26-85-0335 a 0337);
    6.9) 14.000.000 Kč 15. prosince 2006 (07-26-85-0358 a 0360);
    6.10) 25.000.000 Kč 27. prosince 2006 (07-26-85-0374 a 0376);
    6.11) 40.000.000 Kč 25. dubna 2007 (07-26-85-0431 a 0433);

7. jeden výstup dne 22. prosince 2005, 17.000.000 EUR na účet č. xxx, založen 28. dubna 2005 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXF GROUP LIMITED (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-26-67-0074 a násl.);
8. jeden výstup dne 15. listopadu 2006, 5.000.000 EUR ve prospěch účtu č. xxx (07-26-85-0500 a 07-32-01-0118), založen 11. listopadu 2005 u banky MEES PIERSON v Ženevě (stala se FORTIS BANQUE [SUISSE] SA, poté BNP PARIBAS [SUISSE] SA na jméno MXXXS (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-32-01-0001 a násl.);

d) pokud jde o internetový účet č. xxx, založen 5. března 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu, držitelem je D. (07-26-21-0003 a násl.):

1. jedenáct vstupů v celkové částce 250.000.000 Kč pocházejících z MXXXS (Ostrov Man) (viz výše dův. 491/c/6);
2. devět následujících výstupů v celkové částce 246.000.000 Kč na účet č. xxx, založen 20. dubna 2006 u CREDIT SUISSE v Curychu, na jméno MXXXT LTD (Marshallovy ostrovy), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-26-81-0199 a násl.; 07-26-65-0001 a násl.; 07-26-81-0003 a násl.);
    2.1) 120.000.000 Kč 26. června 2006 (07-26-21-0048 a 07-26-81-0029 a 0031);
    2.2) 10.000.000 Kč 7. července 2006 (07-26-21-0049 a 07-26-81-0042 a 0044);
    2.3) 5.000.000 Kč 17. července 2006 (07-26-21-0049 a 07-26-81-0250 a 0252);
    2.4) 19.000.000 Kč 30. srpna 2006 (07-26-21-0049 a 07-26-81-0060 a 0062);
    2.5) 9.000.000 Kč 25. září 2006 (07-26-21-0049 a 07-26-81-0073 a 0075);
    2.6) 8.000.000 Kč 28. listopadu 2006 (07-26-21-0049 a 07-26-81-0269 a 0271);
    2.7) 14.000.000 Kč 20. prosince 2006 (07-26-21-0051 a 07-26-81-0107 a 0109);
    2.8) 25.000.000 Kč 28. prosince 2006 (07-26-21-0051 a 07-26-81-0113 a 0115);
    2.9) 36.000.000 Kč 13. června 2007 (07-26-21-0052 a 07-26-81-0154 a 0156);

e) pokud jde o účet č. xxx, založen 20. dubna 2006 u CREDIT SUISSE v Curychu MXXXT LTD (Marshallovy ostrovy), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-26-81-0199 a násl.; 07-26-65-0001 a násl.; 07-26-81-0003 a násl.);

1. devět vstupů v celkové částce 246.000.000 Kč pocházejících z D.OVA internetového účtu č. xxx;
2. devět následujících vstupů v celkové částce 1.452.000.000 Kč pocházejících z internetového účtu č. xxx, založen 11. února 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu, jehož držitelem je Č. (07-26-38-0012 a násl.);
    2.1) 720.000.000 Kč 26. června 2006 (07-26-81-0035 a 0037);
    2.2) 60.000.000Kč 7. července 2006 (07-26-81-0048 a 0050);
    2.3) 30.000.000Kč 17. července 2006 (07-26-81-0054 a 0056);
    2.4) 90.000.000Kč 30. srpna 2006 (07-26-81-0066 a 0068);
    2.5) 54.000.000Kč 25. září 2006 (07-26-81-0079 a 0081);
    2.6) 48.000.000Kč 28. listopadu 2006 (07-26-81-0092 a 0096);
    2.7) 84.000.000Kč 18. prosince 2006 (07-26-81-0098 a 0102);
    2.8) 150.000.000Kč 28. prosince 2006 (07-26-81-0117 a 0121);
    2.9) 216.000.000 Kč 13. června 2007 (07-26-81-0164 a 0166);

3. jeden výstup ve výši 380.000.000 Kč dne 30. července 2007 na účet č. xxx (07-26-81-0179 a 0181), založen u SG PRIVATE BANKING (SUISSE) SA v Curychu na jméno MXXXT LTD (Marshallovy ostrovy), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-23-03-0017 a násl.);
4. přijetí dne 9. července 2007 cenných papírů (hodnota k 31. prosinci 2006, 139.243.440 Kč, v USD : 7.043.000 a v CHF : 461.040) pocházejících z MXXXS (Ostrov Man);

5. převody cenných papírů dne 2. srpna 2007 a 2. září 2007 (celková hodnota k 31. prosinci 2007, 52.500.000 Kč [25.000 akcií CXXXS] a v USD : 7.568.000 [200.000 akcií DELL +

100 000 akcií INTEL] ; 07-26-81-0193; 07-26-81-0194; 07-26-81-0301; 07-23-03 až -0008) na účet č. xxx, založen 12. února 2007 u banky SG PRIVATE BANKING (SUISSE) SA v Curychu na jméno MXXXT LTD (Marshallovy ostrovy), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-23-03-0017 a násl.);

f) pokud jde o účet č. xxx, založen 12. února 2007 u banky SG PRIVATE BANKING (SUISSE) SA v Curychu na jméno MXXXT LTD (Marshallovy ostrovy), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-23-03-0017 a násl.):

1. jeden vstup ve výši 380.000.000 Kč dne 30. července 2007 z účtu č. xxx MXXXT LTD v Curychu;
2. 2. srpna 2007 a 2. září 2007 přijetí cenných papírů (celková hodnota k 31. prosinci 2007, 52.500.000 [25.000 akcií CXXXS] a v USD : 7.568.000 [200 000 akcií DELL + 100.000 akcií] ; 07-26-81-0193; 07-26-81-0194; 07-26-81-0301; 07-23-03-0003 až -0008), které pocházejí z účtu č. xxx MXXXT LTD u CREDIT SUISSE v Curychu;

g) pokud jde o účet č. xxx, založen 28. dubna 2005 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXF GROUP LIMITED (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-26-67-0074 a násl.):

1. jeden vstup dne 22. prosince 2005, 17.000.000 EUR, které pocházely z MXXXS (07-26-67-0033);
2. jeden výstup dne 27. prosince 2005, 17.000.000 EUR na účet č. xxx (dokl. 07-26-67-0049 a 0051), založen u banky CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXF (dále jen AXXXF), jehož uživateli jsou D., Č., K. (od 31. října 2004 do 6. srpna 2007) a M. (od 31. října 2004 do 6. srpna 2007) (07-26-80-0120 a násl.);

h) pokud jde o výše uvedený účet č. xxx (účet AXXXF u CREDIT SUISSE):

1. jeden vstup dne 27. prosince 2005, 17.000.000 EUR, které pocházely z AXXXF GROUP LIMITED (07-26-80-0027, 0060 a 0062);
2. dva výstupy dne 30. ledna 2007, 235.715.910 Kč (07-26-80-0093; 07-26-84-0127; hodnota v EUR : 8.359.310) a 10.375.228 USD (07-26-80-0113; 07-26-84-0147; hodnota v EUR : 8 029 060) na již citovaný účet č. xxx (účet V. u CREDIT SUISSE);

ch) pokud jde o již citovaný účet č. xxx (účet AXXXC u CREDIT SUISSE):
jeden vstup dne 4. října 2005, 60.000.000Kč, které pocházely z FINANČNÍHO ÚŘADU PRO PRAHU (07-26-79-0107);

i) pokud jde o již citovaný účet č. xxx2 (účet V. u CREDIT SUISSE:

1. jeden vstup dne 30. ledna 2007, 51.045.981 Kč, které pocházely z AXXXC (07-26-84-0123);
2. jeden vstup dne 30. ledna 2007, 235.715.910 Kč, které pocházely z již citovaného účtu č. xxx (účet AXXXF u CREDIT SUISSE; (07-26-84-0127);
3. jeden vstup dne 30. ledna 2007, 10.375.228 USD, které pocházely z výše citovaného účtu č. xxx (07-26-84-0147);
4. jeden výstup dne 26. března 2007, 467.738.602 Kč na již citovaný účet č. xxx (účet MXXXS u CREDIT SUISSE; (07-26-84-0132 a 0134);
5. jeden výstup, 23. března 2007, 761.448 USD na účet č. xxx, založen 30. září 2004 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXF GROUP LIMITED (LONDÝN) (07-26-84-0149 a 0151);

j) pokud jde o již citovaný účet č. xxx (účet MXXXS u CREDIT SUISSE;

1. jeden vstup dne 26. března 2007, 467.738.602 Kč, které pocházely z citovaného účtu č. xxx2 (07-26-85-0407 a 0409);

2. jeden výstup dne 11. června 2007, 1.000.000 EUR, na již citovaný účet č. xxx (účet AXXXF GROUP LIMITED [Londýn] u CREDIT SUISSE; 07-26-85-0561 a 0563);

k) pokud jde o již citovaný účet č. xxx (viz výše 4.9.1/c/8), založen 28. dubna 2005 u CREDIT SUISSE v Curychu na jméno AXXXF GROUP LIMITED (Ostrov Man), jehož uživateli jsou D. a Č. (07-26-67-0074 a násl.): jeden vstup dne 11. června 2007, 1.000.000 EUR, které pocházely z citovaného účtu č. xxx; 07-26-67-0061 a 0063);

6. **Nařídil, respektive schválil** platbu 15.878.057 EUR pro O. K. dne 21. října 2004, z účtu V. LTD u CREDIT SUISSE ve Švýcarsku, částku, která odpovídala postoupení podílu O. K. v akciové spoluúčasti MUS (24%) ve prospěch jiných akcionářů.
Dne 21. října 2004 V. dala příkaz CREDIT SUISSE k převodu 15.878.057 EUR z již citovaného účtu č. xxx2 (založen na její jméno u této banky v Curychu) na účet č. xxx, založen u téže banky na jméno ARCTIC (07-26-84-0225). Tento příkaz byl vykonán téhož dne (07-26-84-0059 a 07-26-43-0033).

A dále J. D.:

Založil:

- 15. února 1999 tři tiskopisy A u BxxxF (dále jen: BxxxF), kde „CXXXA CONSULTANTS LTD, popřípadě Marek Č.“, jsou uváděni jako uživatelé aktiv na účtech č. xxx, č. xxx a č. xxx IXXXY SA a opomněl uvést, že K., M. a K. byli rovněž uživateli aktiv na těchto účtech;

- února 2001 čtvrtý tiskopis A u BxxxF, kde se uvádějí Č. a K. jako uživatelé aktiv na účtu č. xxx na jméno IXXXY SA a opomněl uvést, že K., M. a K. byli rovněž uživateli aktiv tohoto účtu.

Prvního května 1999 v Ženevě podepsal tiskopis A týkající se spořícího účtu č. G 850 284 (později se stal č. 10.29974), založen na jméno IXXXY SA u banky EXPERTA BIL (následně DEXIA BANQUE PRIVEE [SUISSE], poté BANQUE INTERNATIONALE v Lucemburku [SUISSE] SA), který uvádí Č. jako výlučného uživatele majetkových hodnot a opomíjí uvést, že K., M. a K. byli rovněž uživateli těchto hodnot přes společnost CXXXA.

Za výše uvedené trestné činy byl J. D. odsouzen k **trestu odnětí svobody v délce 36 (třiceti šesti)** měsíců, z toho 15 (patnáct) měsíců nepodmíněně, pro zbývající podmíněný trest v délce 21 (dvacet jedna) měsíců byla stanovena zkušební doba v délce 3 (tří) let, dále k **peněžitému trestu ve výměře 308 denních sazeb ve výši 400 CHF** a dále **k <u>zaplacení náhradní hodnoty</u> ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 36.047.967 CHF,**

přičemž toto jednání by podle českého trestního zákoníku mohlo být posouzeno jako zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1. 10. 2020, zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku.

II. Podle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce

Shodu s prvopisem potvrzuje L.M.

mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb., se současně rozhoduje tak, že se na území České republiky

vykoná trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. řádu, a to:

- veškeré peněžní prostředky na bankovním účtu číslo xxx vedeného u Fio banky, a.s., IČ xxx, sídlem V Celnici 1028/10, Praha 1, vedeného ve prospěch J. D., nar. xxx, ve výši 932.723,31 Kč

- byt č. xxx v bytovém domě č.p. xxx, nacházejícího se na adrese Xxx, xxx – Xxx, a dále podíl ve výši 194/1000 na společných částech domu a pozemku, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Karlovarský Kraj, katastrální pracoviště Xxx , katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, a podíl ve výši 194/1000 na zastavěné ploše a nádvoří, nacházející se na st. parcele č.xxx o výměře 139 m^2, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Karlovarský Kraj, katastrální pracoviště Xxx, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, vše ve vlastnictví J. D., nar. xxx,

- byt č. xxx v bytovém domě č. p. xxx, nacházejícího se na adrese Xxx xxx, xxx , a dále a dále podíl ve výši 972/12235 na společných částech domu a pozemku, zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště Praha, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, a podíl ve výši 972/12235 na zastavěné ploše a nádvoří, nacházející se na st. parcele xxx o výměře 502 m^2 zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště Praha, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, vše ve vlastnictví J. D., nar. xxx,

- zaknihované cenné papíry – zaknihované akcie ISIN XXX, jejichž emitentem byl PXXXS SA, xxx, o jmenovité hodnotě 1.240,- EUR v počtu 1.000,- kusů, ve vlastnictví J. D., nar. xxx.

O d ů v o d n ě n í :

Geneze věci

1. Dne 30. 6. 2022 bylo Městskému soudu v Praze postoupeno **podání Státního zastupitelství Švýcarské konfederace ze dne 8. 6. 2022, číslo jednací VZ.18.0025 (SK.2011.24/EAII.04.0036-FAL)**, jehož obsahem ve stručnosti byla mj. žádost o vydání rozhodnutí o tzv. „provizorním zabavení“ veškerých majetkových hodnot J. D., které by byly vhodné později realizovat pro výkon tzv. „rozsudku o konfiskaci“ Federálního trestního soudu ze dne 10. 1 2013, sp. zn. SK.2011.24, a jeho dodatku ze dne 29. 11. 2013, jenž ve vztahu k J. D. nabyl právní moci dne 2. června 2021. Tímto rozsudkem byl J. D. uznán vinným za napomáhání k podvodu dle § 25 a 146 StG, jakož i za vícenásobné těžké praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 StGBa padělání listin dle čl. 251 StGB, přičemž za tyto trestné činy byl odsouzen mj. k peněžitému plnění, tzv. „náhradové pohledávce“, ve výši 36.047.967 CHF.

2. Ke shora uvedené žádosti bylo následně **usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, sp. zn. Nt 846/2022**, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2022, rozhodnuto tak, že dle § 79g odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11 odst. 1 Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb. (dále jen „Úmluva“) se jako náhradní hodnota namísto výnosu z trestného činu, vymezeného shora popsaným švýcarským rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24, a jeho dodatku ze dne 29. 11. 2013, jenž byl ohledně prosazení náhradové pohledávky proti J. D. dne 2. 6. 2021 prohlášen pravomocným, zajišťuje následující majetek ve vlastnictví J. D.:

a) peněžní prostředky na bankovním účtu číslo xxx vedeného u Fio banky, a.s., IČ xxx, sídlem V Celnici 1028/10, Praha 1, včetně dalších příchozích plateb na tento účet došlých a jejich příslušenství, a to až do výše 1.685.047.738,70 Kč, vedeného ve prospěch Ing. J. D., nar. xxx,

b) byt č. xxx v bytovém domě č.p. xxx, nacházejícího se na adrese Xxx, xxx – Xxx, a dále podíl ve výši 194/1000 na společných částech domu a pozemku, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Karlovarský Kraj, katastrální pracoviště Xxx, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, a podíl ve výši 194/1000 na zastavěné ploše a nádvoří, nacházející se na st. parcele č.xxx o výměře 139 m^2, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Karlovarský Kraj, katastrální pracoviště Xxx, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, vše ve vlastnictví Ing. J. D., nar. xxx, trvale bytem Xxx xxx, xxx,

c) byt č. xxx v bytovém domě č. p. xxx, nacházejícího se na adrese Xxx xxx, xxx – Xxx, a dále a dále podíl ve výši 972/12235 na společných částech domu a pozemku, zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště Praha, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, a podíl ve výši 972/12235 na zastavěné ploše a nádvoří, nacházející se na st. parcele xxx o výměře 502 m^2 zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště Praha, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, vše ve vlastnictví Ing. J. D., nar. xxx, trvale bytem Xxx xxx, xxx,

d) zaknihované cenné papíry – zaknihované akcie ISIN XXX, jejichž emitentem byl PXXXS SA, xxx, o jmenovité hodnotě 1.240,- EUR v počtu 1.000,- kusů, ve vlastnictví Ing. J. D., nar. xxx, trvale bytem Xxx xxx, xxx.

3. Dne 19. 7. 2022 pak byl zdejšímu soudu doručen **návrh Ministerstva spravedlnosti sp. zn. MSP-577/2022-MOT-T/3 ze dne 12. 7. 2022**, jehož přílohou byla **žádost švýcarského Federálního úřadu pro spravedlnost o právní pomoc ze dne 25. 5. 2022, sp. zn. VZ.18.0025**, ve které tento orgán požádal o výkon shora popsaného švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24, a to ve výroku o konfiskaci majetku ve výši 36.047.967 CHF, a to majetkových hodnot, které J. D. vlastní v České republice, nebo má nad nimi přímou nebo nepřímou kontrolu nebo z nich má užitek.

4. S ohledem na tuto žádost navrhlo Ministerstvo spravedlnosti, aby Městský soud v Praze dle § 124 odst. 1 ZMJS ve spojení s čl. 13 Úmluvy uznal na území České republiky rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24, s dodatkem ze dne 29.11.2013, a dále aby dle § 124 odst. 2 ZMJS rozhodl o tom, že na území ČR se vykoná trest propadnutí majetku spočívající v propadnutí majetku specifikovaného v usnesení Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017.

5. **J. D. se k návrhu Ministerstva spravedlnosti vyjádřil prostřednictvím svého obhájce**. Je přesvědčen o tom, že na švýcarské řízení a jeho výsledky měla vliv masivní medializace a s tím související otevřená prohlášení představitelů státní moci a veřejně známých a vlivných osob o vině obviněných v případu Mostecké uhelné společnosti před pravomocným i před prvostupňovým rozhodnutím ve věci. Čl. 6 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“) zaručuje, aby se před pravomocným a zákonným rozhodnutím na obviněného pohlíželo jako na nevinného. Z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vyplývá, že k porušení zásady presumpce neviny dojde tehdy, jestliže státní orgány a jejich představitelé svými postoji a projevy byť jen naznačují, že

obviněný trestný čin spáchal. Tyto projevy nemusí mít podobu formálního konstatování viny. K porušení zásady presumpce neviny postačí, jestliže státní orgány nebo jeho představitele prostřednictvím svých projevů a výroků obviněného předčasně shledávají vinným (srov. případ Deweer proti Belgii, č. stížnosti 6903/75 a případ Khuzhin a další proti Rusku, č. stížnosti 13470/02). V této souvislosti proto J. D. navrhl, aby bylo dokazování doplněno o články, reportáže a další mediální výstupy veřejných činitelů a dalších osob, které měly vliv na veřejné mínění, jejichž obsahem bylo naznačování nebo dokonce otevřená deklarace viny obžalovaných v případu Mostecké uhelné společnosti

6. V závěrečném návrhu během veřejného zasedání dne 23. 11. 2023 pak obhájkyně J. D. namítla, že v rámci švýcarského trestního řízení bylo porušeno právo odsouzených na spravedlivý proces, konkrétně právo na účinnou obhajobu dle čl. 6 odst. 3 písm. c) EÚLP a právo na bezplatnou pomoc tlumočníka dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. Ve švýcarském řízení nebyly nikdy předneseny body odůvodnění obsažené v rozhodnutích a tudíž se s nimi odsouzení nemohli až do doručení písemného rozsudku a doplňujícího rozsudku seznámit, než byly alespoň jejich podstatné části přeloženy překladateli. Je bez významu, zda se jednání ve dnech 10.10.(2013) a 29. 11. 2013 odsouzení účastnili jednání osobně nebo prostřednictvím svých obhájců, neboť ani obhájci sami nemohli následně informace o důvodech odsouzení svým klientům předat. Nemá význam ani skutečnost, že se vyhlášení rozhodnutí účastnili tlumočníci, neboť ti nemohli objektivně žádné odůvodnění z důvodu jeho absence překládat odsouzeným ani jejich obhájcům. Tím, že švýcarský soud vyhlásil pouze výroky rozsudku a doplňujícího rozsudku, nikoli odůvodnění, jednal v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně s čl. 96 Ústavy České republiky (k tomu obviněný připomněl nález Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18). Důležitost odůvodnění trestních rozsudků zdůrazňuje i judikatura ESLP, zejména v případu Taxquet proti Belgii, č. stížnosti 926/05. V důsledku absence vyhlášení odůvodnění rozhodnutí švýcarský soud postupoval v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

7. Švýcarské orgány zaslali odsouzeným rozhodnutí v písemné podobě pouze ve francouzském jazyce bez překladu do jazyka českého. Odsouzenému tedy ve švýcarském řízení nikdy nebylo a ani objektivně nemohl být sděleno odůvodnění rozhodnutí v jazyce, kterému prokazatelně rozuměl. K tomu J. D. poukázal na nález Ústavního soudu ze 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, v němž Ústavní vyšel z rozhodnutí ESLP v případu Kamasinski proti Rakousku, stížnost č. 9783/82. Jelikož švýcarské rozhodnutí nebylo ani ústně přetlumočeno, postupoval švýcarský soud v rozporu s judikaturou ESLP. J. D. si tedy musel nechat přeložit švýcarský rozsudek čítající dohromady 600 stran sám na vlastní náklady. Překlad byl nezbytný jednak z toho důvodu, aby vůbec porozuměl závěrům soudu a důvodům odsouzení, ale také z toho důvodu, že bylo třeba do věci zapojit i českou obhajobu. Lhůta pro podání odvolání činila pouhých 30 dnů s tím, že odvolání muselo být podáno jako finální. Z těchto důvodů došlo k extrémnímu zkrácení času na účelné uplatnění obhajoby J. D.; jelikož při vyhlášení rozsudku nebylo obviněnému, ani jeho obhájcům sděleno odůvodnění, nemohli zahájit přípravu odvolání dříve než došlo k doručené písemného vyhotovení. K této problematice dále J. D. poukázal na rozsudek Nejvyššího soud ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Tz 54/2016 a nález Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 49/18.

8. Absence písemného překladu švýcarského rozhodnutí je též v rozporu se směrnici Evropského parlamentu a rady č. 2010/64/EU ze dne 20. 10. 2010 o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení. Ačkoliv Švýcarsko není přímo vázáno touto směrnicí, jejím účelem je usnadnit uplatňování a zajištění práva podezřelého či obviněného na tlumočení a překlad v trestním řízení, a to v zájmu zajištění práva na spravedlivý proces dle čl. 6 EÚLP. Obsah základních práv dle EÚLP nelze modifikovat v závislosti na členství v Evropské unii a pro jejich zachování bude i v případě nečlenského státu nutné garantovat obdobný rozsah poskytovaných záruk. Dle čl. 3

uvedené směrnice musí členské státy zajistit, aby byl obviněnému v přiměřené lhůtě poskytnut písemný překlad všech dokumentů, které jsou podstatné pro zajištěné toho, aby byl schopen uplatnit své právo na obhajobu, a pro zaručení spravedlivého řízení. Mezi podstatné dokumenty patří všechna rozhodnutí zbavující danou osobu svobody, obvinění či obžaloba a veškeré rozsudky. Nemusí být přeloženy celé dokumenty, ale pouze jejich části důležité k tomu, aby se obviněný mohl seznámit s tím, co je mu kladeno za vinu. Tyto záruky však dle J. D. nebyly ve švýcarském řízení zajištěny.

9. Dále pak J. D. namítl porušení presumpce neviny dle čl. 6 odst. 2 Úmluvy (viz shora bod 5. odůvodnění tohoto rozsudku).

10. J. D. též namítl, že v důsledku nedostatků švýcarské právní úpravy vykazující diskriminační projevy týkající se odvolacího řízení došlo v trestním řízení k porušení práva na účinný opravný prostředek. Po dobu, kdy bylo vedeno švýcarské trestní řízení existovala totiž ve Švýcarsku dichotomie odvolacího řízení v návaznosti na to, jaký trestní soud rozhodoval v prvním stupni, zda kantonální trestní soud nebo Federální trestní soud. V případě, že v prvním stupni rozhodoval soud kantonální, byl v rámci odvolacího řízení umožněn úplný přezkum rozsudku. V případě, že však v prvním stupni rozhodoval soud I. stupně, probíhalo odvolací řízení taktéž u tohoto soudu a nebylo v něm možné přezkoumat skutková zjištění soudu I. stupně a obecně tedy nebylo možno uplatňovat nové skutečnosti. Organizace trestních soudů tedy byla na kantonální a federální úrovni až do roku 2019 zcela odlišná, kdy ve federálním odvolacím systému neexistoval zcela nezávislý odvolací soud, jež by přezkoumával napadené rozsudky v režimu úplné apelace. Federální systém tak dle J. D. nerespektoval dvojinstančnost řízení, porušoval právo odsouzených souzených na federální úrovni na účinný opravný prostředek, vytvářel jejich neoprávněnou diskriminaci a porušoval zásadu rovného zacházení s těmito obžalovanými ve srovnání s obžalovanými, jež byli souzeni na kantonální úrovni. Jelikož byl J. D. souzen v rámci federálního systém, byl v rámci odvolání vystaven shora popsaným diskriminačním nedostatkům, čímž došlo v jeho případě k závažnému zásahu do jeho práva na účinný opravný prostředek garantovaný v čl. 2 protokol č. 7 k EÚLP. J. D. pak dále podotkl, že samotné Švýcarsko vnímalo povahu shora popsané dichotomie soudního systému, z důvodu čehož došlo dne 1. 1. 2019 k odstranění diskriminační povahy federálního soudního systému, kdy byl v rámci Federálního trestního soudu zřízen nezávislý odvolací soud.

11. **Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze** se k návrhu Ministerstva spravedlnosti písemně nevyjádřila.

Provedené dokazování

12. **Městský soud v Praze provedl v rámci veřejného zasedání následující listinné důkazy a zjistil z nich následující skutečnosti.**

13. Z rozsudku **Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze dne 29. 11. 2013 a opravou ze dne 30. 5. 2014 (první prvostupňový rozsudek)**, Městský soud v Praze zjistil, že J. D., byl ve Švýcarské konfederaci uznán vinen trestným činem napomáhání k podvodu dle § 25 a 146 StGB, trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 StGB a dále trestným činem padělání listin dle § 251 StGB. Těchto trestných činů se dopustil jednáním popsaným ve výroku tohoto rozsudku. Za tyto trestné činy mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 46 měsíců a dále peněžitý trest ve výši 255 denních sazeb po 250 CHF za den, a to podmíněně se stanovenou zkušební dobou v délce 2 let. Dále mu pak byla v tomto rozsudku uložena povinnost zaplatit Švýcarské konfederaci na náhradové pohledávce částku ve výši 36.047.967 CHF (výrok o konfiskaci). Je nutno zdůraznit,

že tento rozsudek zůstal v části týkající se výroku o povinnosti J. D. zaplatit náhradovou pohledávku ke všem podaným odvoláním nezměněn a nabyl právní moci dne 2. 6. 2021 (viz bod 20. odůvodnění tohoto rozsudku).

14. Z **rozsudku Federálního trestního soudu ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_659/2014**, soud zjistil, že švýcarský odvolací soud částečně vyhověl odvolání J. D. proti shora uvedenému rozsudku ze dne 10. 10. 201, sp. zn. SK.2011.24. Švýcarský odvolací soud dospěl k tomu, že soud I. stupně nedostatečně odůvodnil svůj rozsudek v otázce povinného zmírnění trestu účastníka trestného činu a v tomto bodě odvolání. Rovněž konstatoval, že odůvodnění stran náhrady pro obžalované je nedostatečné a je tak na místě jeho přezkoumání. Na druhé straně ovšem dospěl k závěru, že ostatní námitky J. D. jsou nedůvodné a potvrdil jeho odsouzení pro trestný čin spoluúčasti na podvodu, legalizaci výnosů z trestné činnosti s přitěžujícími okolnosti a padělání listin. Stejně tak potvrdil konfiskaci nařízenou soudem I. stupně (shora popsanou tzv. náhradovou pohledávku, dle které je J. D. povinen zaplatit Švýcarské konfederaci částku ve výši 36.047.967 CHF).

15. Z **rozsudku Federálního trestního soudu ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. SK.2017.76 (druhý prvostupňový rozsudek)** soud zjistil, že Senát pro věci trestní znovu rozhodl o trestu J. D. a uložil mu trest odnětí svobody v délce 41 měsíců a peněžitý trest ve výši 230 denních sazeb po 180 CHF za den. Peněžitý trest byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 2 let.

16. Z **rozsudku ze dne 11. 9. 2020, sp. zn. SK.2019.48 (třetí prvostupňový rozsudek)**, soud zjistil, že Federální trestní soud v rozsudku ze dne **6. 8. 2019, sp. zn. 6B_167/2019**, vyhověl odvolání J. D. a zrušil shora uvedený rozsudek ze dne 11. 12. 2018, sp. zn. SK.2017.76, a věc postoupil Senátu pro trestní věci k novému projednání. Senát pro trestní věci totiž nesprávně odmítl uskutečnění nového jednání, ač pro to nebyly splněny veškeré podmínky. Rozsudkem ze dne 11. 9. 2020, sp. zn. SK.2019.48 tak Senát pro trestní věci uložil J. D. trest odnětí svobody v délce 40 měsíců a peněžitý trest ve výši 230 denních sazeb po 180 CHF za den s podmíněným odkladem na zkušební dobu v délce 2 let, a to za trestné činy spoluúčasti na podvodu, padělání listin a legalizaci výnosů z trestné činnosti s přitěžujícími okolnostmi.

17. Z **rozsudku ze dne 21. 2. 2022, sp. zn. CA.2020.17**, soud zjistil, že Odvolací komora rozhodla o odvolání J. D. proti rozsudku ze dne 11. 9. 2020, sp. zn. SK.2019.48, tak, že tento rozsudek zrušila ve výroku o trestu. Znovu bylo o trestu rozhodnuto tím způsobem, že J. D. se ukládá trest odnětí svobody v délce 36 měsíců a peněžitý trest ve výši 308 denních sazeb po 400 CHF za den. Výkon trestu odnětí svobody byl přitom částečně odložen, takže délka nepodmíněného trestu odnětí svobody činí 15 měsíců. Pro zbývající trest 21 měsíců byla stanovena zkušební doba v délce 3 let.

18. Z **rozsudku ze dne 31. 8. 2022, sp. zn. 6B_406/2022**, soud zjistil, že Nejvyšší soud rozhodl o odvolání J. D. proti shora uvedenému rozsudku ze dne 21. 2. 2022, sp. zn. CA.2020.17. Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu, který sám znovu uložil, a to tak, že J. D. uložil trest odnětí svobody v délce 20 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 3 let a dále peněžitý trest ve výši 174 denních sazeb po 400 CHF za den, a to s podmíněným odkladem, kdy zkušební doba činí 2 roky. **Tento rozsudek zůstal nenapaden a nabyl tak dne 31. 8. 2022 právní moci.**

19. Z **žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních podané Federálním státním zastupitelstvím Švýcarské konfederace ze dne 25. 5. 2022, sp. zn. VZ.18.0025**, vyplývá, že cílem této žádosti je výkon shora popsaného švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24, a to ve výroku o konfiskaci majetku ve výši 36.047.967 CHF, a to majetkových hodnot, které J. D. vlastní v České republice, nebo má nad nimi přímou nebo

nepřímou kontrolu nebo z nich má užitek. Žádost shrnuje genezi trestního řízení proti J. D. ve Švýcarsku a konstatuje, že její podstatou je vymáhání švýcarského náhradové pohledávky konfiskací veškerého majetku J. D. až do výše 36.047.967 CHF, což je částka odpovídající jeho výnosům z trestné činnosti, jak bylo stanoveno shora uvedeným rozsudkem Federálního trestního soudu.

20. Ze **sdělení Federálního trestního soudu Švýcarské konfederace ze dne 2. 6. 2021** vyplývá, že tento soud potvrzuje vykonatelnost „kompenzační pohledávky" proti J. D. ve výši 36.047.967 CHF.

21. Z **usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 1/2023, ze dne 3. 1. 2023, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2023**, soud zjistil, že státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci podal k Městskému soudu v Praze dne 27. 4. 2017 pod sp. zn. 2 VZV 1/2012 obžalobu na J. D. a další spoluobžalované. J. D. byl touto obžalobou vinen ze spáchání účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku, a dále ze spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Shora uvedeným usnesením bylo dne 3. 1. 2023 rozhodnuto tak, že trestní stíhání J. D. se dle § 231 odst. 1 tr. řádu za použití § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu zastavuje, neboť je nepřípustné. Z odůvodnění tohoto usnesení je zřejmé, že městský soud podrobně srovnal výrokovou část shora uvedené obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Olomouci s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze dne 29. 11 2013 a opravou ze dne 30. 5. 2014. Na základě tohoto srovnání dospěl městský soud k závěru, že předmětná obžaloba byla podána pro totožné skutky, pro které již byl J. D. pravomocně odsouzen uvedeným rozsudkem švýcarského soudu. Tato skutečnost přitom zakládá nepřípustnost trestního stíhání dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu.

22. Z **usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 846/2020, ze dne 13. 12. 2022, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2022**, soud zjistil, že tímto usnesením byl dle § 79g odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11 odst. 1 Úmluvy zajištěn majetek J. D. specifikovaný v bodu 2. odůvodnění tohoto rozsudku. Toto zajištění trvá do současné chvíle.

23. Z **usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2023, sp. zn. 2 T 1/2023, které nabylo ve vztahu k J. D. právní moci dne 2. 6. 2023**, soud zjistil, že bylo dle § 79f odst. 1 tr. řádu zrušeno zajištění věcí ve vlastnictví J. D., jež jsou specifikovány v bodu 2. odůvodnění tohoto rozsudku. Tímto způsobem bylo postupováno, neboť trestní stíhání J. D. bylo pravomocně zastaveno (viz shora bod 21. odůvodnění tohoto usnesení) a zajištění věcí tak již neplnilo svůj účel a nebylo jej proto třeba. Je přitom potřeba zdůraznit, že toto usnesení nemá vliv na trvání zajištění předmětných věcí, jež byly zajištěny shora uvedeným usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2022, sp. zn. Nt 846/2020.

24. Ze **sdělení Generální prokuratury Švýcarské konfederace (dále jen „GPŠK") ze dne 23. 5. 2023** soud zjistil, že soudy České republiky mohou používat veškeré rozsudky, které byly poskytnuty v rámci právní pomoci ke sp. zn. 2 T 3/2017 (trestní řízení vedené Městským soudem v Praze proti J. D. a dalším spoluobžalovaným, viz shora bod 21. odůvodnění tohoto rozsudku) též v řízení o uznání a výkonu švýcarských rozsudků na území České republiky.

25. Z **vyjádření obhájkyně J. D. ze dne 26. 10. 2023** soud zjistil, že J. D. podal dne 12. 8. 2022 k Odvolacímu senátu Federálního trestního soudu v Bellinzoně návrh na obnovu řízení. Toto řízení bylo vedeno pod sp. zn. CR.2022.5, v němž Odvolací senát Federálního trestního soudu rozhodl dne 24. 10. 2022 tak, že návrh zamítl. J. D. proti tomuto rozhodnutí dne 25. 11. 2022

podal odvolání k Federálnímu Nejvyššími soudu, kde je nyní řízení vedeno pod sp. zn. 6B_1422/2022/ALC.

26. Z **lustrace v evidenci CESO** soud zjistil, že proti J. D. není v současné době vedeno na území České republiky trestní stíhání.

27. Z **opisu Rejstříku trestů** soud zjistil, že J. D. nebyl na území České republiky dosud soudně trestán.

28. Ze **zprávy Fio banka, a. s. ze dne 22. 11. 2023** soud zjistil, že současný zůstatek na účtu J. D. č. xxx vedeného u Fio banky, a.s., činí 932.723,31 Kč

29. Z **výpisu z katastru nemovitostí, LV č. xxx** zapsaného u Katastrálního úřadu pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Xxx, soud zjistil, byt č. xxx v bytovém domě č.p. xxx, nacházejícího se na adrese Xxx, xxx – Xxx, a dále podíl ve výši 194/1000 na společných částech domu a pozemku, a podíl ve výši 194/1000 na zastavěné ploše a nádvoří, nacházející se na st. parcele č.xxx o výměře 139 m^2, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Karlovarský Kraj, katastrální pracoviště Xxx katastrální území Xxx, na listu vlastnictví číslo xxx (nemovitosti uvedené v bodu II. výroku tohoto rozsudku), jsou ve vlastnictví J. D..

30. Z **výpisu z katastru nemovitostí, LV č. xxx** zapsaného u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, soud zjistil, že byt č. xxx v bytovém domě č. p. xxx nacházejícího se na adrese Xxx xxx, xxx – Xxx, a dále a dále podíl ve výši 972/12235 na společných částech domu a pozemku a podíl ve výši 972/12235 na zastavěné ploše a nádvoří, nacházející se na st. parcele xxx o výměře 502 m^2, zapsaných u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, Katastrální pracoviště Praha, katastrální území Xxx (xxx), na listu vlastnictví číslo xxx, (nemovitosti uvedené v bodu II. výroku tohoto rozsudku), jsou ve vlastnictví J. D..

31. *Jelikož námitky uplatněné J. D. v rámci řízení o uznání a výkon švýcarského rozsudku jsou v zásadě shodné s těmi, které uplatnil Mgr. P. K. ve svém řízení o uznání a výkonu stejného cizozemského rozsudku (v němž Městský soud v Praze rozhodoval pod sp. zn. 71 T 3/2021, byť je nutno podotknout, že Mgr. K. uplatnil i námitky, které J. D. neuplatnil), uvádí soud na tomto místě též materiály původně opatřené ke sp. zn. 71 T 3/2021. Řízení pod sp. zn. 71 T 8/2022 a řízení pod sp. zn. 71 T 3/2021 jsou totiž úzce provázána a řada listinných důkazů opatřených původně ke sp. zn. 71 T 3/2021 obsahuje stěžejní skutečnosti týkající se též uznávacího řízení stran J. D.. Níže popsané důkazy pod body 32. – 45. odůvodnění tohoto usnesení tak soud převzal ze spisového materiálu sp. zn. 71 3/2021.*

32. Z **žádosti Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 22. 4. 2022, č. j. 1 NZM 2001/2021 – 50**, soud zjistil, že NSZ se na švýcarskou stranu obrátilo s dotazy týkajícími se otázek zahájení trestního stíhání ve věci Mgr. K., podmínek pro čtení protokolů o výpovědích svědků z přípravného řízení u hlavního líčení, přítomnosti tlumočníka u hlavního líčení a kvality tlumočení a oznámení rozsudku obviněnému.

33. **Z vyjádření Generální prokuratury Švýcarské konfederace ze dne 20. 5. 2022, sp. zn. VZ 18.0025**, vyplývá, že GPŠK odpověděla na shora uvedenou žádost NSZ ze dne 22. 4. 2022. GPŠK nejprve upozornila na to, že před 1. 1. 2011 platil trestní řád o federálním trestním soudnictví ze dne 15. 6. 1934 (dále jen „PCFCJ“); v roce 2011 byl přijat nový švýcarský trestní řád (dále jen „SCPC“). Předmětný rozsudek federálního trestního soudu ze dne 10. 10. 2013 vychází z nové právní úpravy, jelikož ale některé procesní kroky byly učiněny před rokem 2011, poskytla GPŠK znění též relevantních ustanovení staré právní úpravy. Dle čl. 158 odst. 2 SCPC policie nebo prokuratura na začátku prvního výslechu obviněného informuje v jazyce, kterému rozumí, že je proti němu zahájeno předběžné šetření a pro jaký konkrétní trestný čin. SCPC

nestanoví další povinnost informovat obviněného o obvinění nad rámec shora uvedeného výslechu; obviněný je seznámen s obviněním, které je proti němu vzneseno, nejpozději při doručení obžaloby.

34. K otázce přítomnosti tlumočníka v řízení před soudem GPŠK uvedla, že v souladu s čl. 68 odst. 1 SCPC platí, že pokud účastník řízení nerozumí jednacímu jazyku nebo není schopen se v tomto jazyce dostatečně vyjadřovat, bude přibrán překladatel nebo tlumočník; nikdo nemá právo na plný překlad veškerých procesních dokumentů a příloh. Obviněný musí být v jazyce, kterému rozumí, ústně nebo písemně informován alespoň o podstatném obsahu nejdůležitějších procesních úkonů, i když má k dispozici obhájce – orgánem příslušným pro rozhodnutí, zda je třeba v této fázi řízení něco přeložit či nikoli, je soud. V nyní projednávaném případě bylo v celém řízení před soudem prvního stupně tlumočení Mgr. K. *a dalším obviněným* do českého jazyka zajištěno dvěma soudem ustanovenými tlumočníky, kteří byli na žádost předsedy soudu obviněným k dispozici. Před závěrečnými řečmi předseda soudu informoval obhájce, že oba tlumočníci jsou jim k dispozici, aby o přestávkách tlumočili jejich klientům podstatu závěrečných řečí, čehož se obhajoba vzdala. Po těchto přednesech se předseda soudu dotázal obhájců, zda jejich klienti budou potřebovat tlumočníka při čtení rozsudku, *na což obvinění Ing. K., Ing. Č. a Mgr. K. odpověděli, že služby tlumočníka nepotřebují, neboť mají svého soukromého tlumočníka*. Tvrzení Mgr. K., že tlumočník do českého jazyka byl v průběhu řízení před soudem přítomen pouze pro jeden den a že po zbývající část soudního jednání byl přítomen pouze tlumočník do polského jazyka se tedy nezakládá na pravdě.

35. K otázce oznámení rozsudku GPŠK citovala čl. 84 a 87 SCPC a uvedla, že pokud obviněného zastupují švýcarští advokáti, předpokládá se, že umí číst v německém, francouzském a italském jazyce a těmto jazykům rozumí. Obviněný se proto nemůže domáhat práva na úplný překlad rozsudku.

36. Z **rozhodnutí Federálního trestního soudu ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. BB.2014.41** je patrné, že švýcarský soud se v tomto rozhodnutí zabýval žádostí Ing. K. o překlad celého textu rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24 Švýcarský soud konstatoval, že výroková část předmětného rozsudku byla účastníkům předána ve francouzském jazyce. Ing. K. čekal až do 12. 2. 2014, tedy čtyři, resp. dva a půl měsíce od doručení, než si u soudu překlad rozsudku vyžádal. Z judikatury švýcarských soudů vyplývá, že strana, která nereaguje včas, a to bez relevantního důvodu, je v prodlení; to platí zejména u překladů. V důsledku těchto skutečností neměl Ing. K. nárok na překlad výroku. S odkazem na další judikaturu a doktrínu pak švýcarský soud dospěl k závěru, že Ing. K. nemá právo ani na překlad odůvodnění rozsudku. K tomu soud podotkl, že Ing. K. až do doby podání žádosti vůbec nevznesl otázku překladu dokumentů, procesních úkonů nebo rozhodnutí, které se jej týkají.

37. Z **incidenčního rozhodnutí Federálního trestního soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. SK.2011.24** (adresované Michaelu Mrázovi, obhájci Ing. K.), je patrné, že švýcarský soud nevyhověl žádosti Ing. K. o překlad celého rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24 do českého jazyka. Švýcarský soud podotkl, že ani EÚLP, ani švýcarský trestní řád neposkytují právo na překlad rozsudku. Je na obhájci, aby svému klientovi vysvětlit, které části rozsudku se jej týkají. V případě potřeby měl Ing. K. a jeho obhájce možnost kdykoli využít služeb tlumočníků, jak někteří ostatní z obžalovaných při čtení první části rozsudku učinili. Dále švýcarský soud zdůraznil, že přestože bude rozsudek poměrně rozsáhlý, každého z obžalovaných se týká pouze určitá jeho část. Ing. K. navíc ví, která obvinění proti němu byla vznesena, jelikož část obžaloby, která se jej týká, byla přeložena do českého jazyka. Žádost o překlad odůvodnění výroku i výroku do českého jazyka byla proto zamítnuta.

38. Ze **zápisů z jednání Federálního trestního soudu, sp. zn. SK.2011.24 – SK.2013.24**, vyplývá, že se jedná o zápisy z jednání před uvedeným soudem, a to ze dnů 13. 5., 14. 5., 15. 5., 16. 5., 17. 5., 21. 5., 24. 6., 25. 6., 26. 6., 27. 6., 28. 6., 1. 7., 2. 7., 3. 7., 4. 7., 10. 10. a 29. 11.2013. Městský soud se při přezkumu těchto zápisů soustředil zejména na otázku zajištění tlumočení z francouzského jazyka do jazyka českého, resp. otázku přítomnosti soudních tlumočníků či tlumočníků, jejichž přítomnost si zajistili jednotliví obžalovaní. **Ve vztahu k J. D. se pak soud soustředil též na to, v jakém jazyce vypovídal a přednášel svou závěrečnou řeč, stejně jako na to, zda skutečně využíval služeb ustanovených tlumočníků.**

39. Ze zápisu ze dne 13. 5. 2013, v němž bylo soudní jednání celkově zahájeno, je patrné, že u něj byly přítomny dvě tlumočnice, a to paní Sladká (Soňa Sladká) a paní Chartier (Jana Chartier), které měly za úkol překládat otázky a odpovědi obžalovaných, jejichž mateřským jazykem je český jazyk; tito obžalovaní mají též právo požádat předsedu senátu o překlad podstaty rozhodnutí přijatých soudem během jednání (č. l. 365). Předseda senátu dále vzal na vědomí, že v jednacím sále je přítomna paní Klára Bojarová v roli tlumočnice, kterou zmocnili Ing. Č. a Mgr. K. (č. l. 365). Prostřednictvím této tlumočnice předseda senátu informoval obžalované, **kteří nemluví jazykem užívaným při jednání (tedy francouzsky**), že pokud si přejí nechat přeložit určité části jednání soudu nebo výpovědi stran, mohou tak učinit pouze prostřednictvím žádosti předsedovi senátu, který stanoví potřebný čas k vykonání překladu. Dále ze zápisu vyplývá, že jednání byl přítomen J. D. osobně, a to spolu se svými obhájci panem Vafadarem a panem Erniem (č. l. 365).

40. Přítomnost tlumočnic u jednání dále vyplývá ze zápisu ze dne 17. 5. 2013, z něhož je patrné, že předseda senátu vyzýval tlumočnice, aby připravily překlad některých otázek GPŠK pro Ing. Marka Č. (č.l. 397). Přítomnost tlumočnic je pak patrná i ze zápisu ze dne 21. 5. 2013, v němž proběhl výslech Mgr. K. a předseda senátu informoval strany, že tlumočnicím bude vyhrazen čas pro překlad otázek GPŠK (č.l. 398). V zápisu ze dne 24. 6. 2013 je konstatována přítomnost tlumočnice „Jany Klokokové“ (soud nemá pochybnost o tom, že se jedná o zmocněnou tlumočnici minimálně Mgr. K.) a dalších dvou tlumočnic (č.l. 399). Z tohoto protokolu je dále uvedeno, že překlad určitého dokumentu zkontrolují tlumočnice (č.l. 404) a to, že předseda senátu konstatoval, že úkolem tlumočnic je překládat obžalovaným otázky pokládané svědkům a jejich odpovědi (č.l. 405). Přítomnost tlumočnic je patrná i ze zápisu ze dne 25. 6. 2013, kde jsou uvedeny při kontrole přítomnosti osob (č.l. 406). Předseda senátu pak dále účastníky řízení vyzval, aby předložili své otázky tlumočníkům (č.l. 409). Obhájce Maradan (obhájce Mgr. K.) též vznesl požadavek, aby tlumočnice pro jeho klienta přeložily otázky a odpovědi, pokud by soukromý tlumočník nemohl sledovat průběh slyšení (č.l. 411). Přítomnost tlumočnic je patrná též ze zápisu o jednání ze dne 27. 6. 2013, kde obhájce Mráz (obhájce Ing. K.) žádá, aby jeho řeč byla přeložena; Ing. K. přitom žádá, aby mu otázky byly pokládány také v češtině (č.l. 417).

41. Dále je přítomnost tlumočnic zřejmá ze zápisu ze dne 28. 6. 2013, kde předseda senátu žádal jednu z tlumočnic o překlad určitých dokumentů (č.l. 418). Dále je konstatováno, že tlumočnice zkontrolovaly a přeložily další specifikované dokumenty (č.l. 419) a to, že tlumočnice potvrzují přesnost specifikované audionahrávky (č.l. 421). Dále je pak v tomto zápisu o jednání uvedeno, že předseda senátu informoval obhájce českých obžalovaných o tom, že obě tlumočnice jsou k jejich dispozici a během přestávek mohou přeložit podstatu obžaloby a obhajoby. K tomu se předseda senátu dotázal, zda si obhajoba přeje využít této možnosti, na což obhajoba reagovala tak, že nikoli. Podle návrhu stran by pro potřeby přednášení závěrečných řečí měla stačit pouze jedna tlumočnice (č.l. 423). Přítomnost tlumočnice je pak patrná ze zápisu ze dne 4. 7. 2013, v němž je konstatováno, že obžalovaní, kteří nehovoří francouzským jazykem, se vyjádří v 18:30 hodin za přítomnosti tlumočnice (č.l. 426). Zároveň je z toho zápisu patrné, že zasedání bylo konáno po přestávce od 11:30 do 13:30, přičemž bylo zároveň uvedeno, že po přestávce budou mít slovo obžalovaní, kteří hovoří francouzsky (č. l. 426). Po přestávce pak zápis pokračuje

závěrečnou řečí spoluobžalovaného J. de G., po němž následuje závěrečná řeč J. D. (č. l. 428 – 429). Až poté je jednání přerušeno do 18:30, kdy jsou následně přednášeny závěrečné řeči Ing. Č., Mgr. K. a Ing. K.. Před promluvami těchto osob je konstatována přítomnost tlumočnice Soni Sladké, která bude tlumočit závěrečné slovo obžalovaných, kteří nehovoří francouzsky (č.l. 429). Na konci jednání tohoto dne bylo poté konstatováno, že Ing. Č., Mgr. K. a Ing. K. nebudou na příští jednání potřebovat služby soudní tlumočnice, neboť budou mít k dispozici svého soukromého tlumočníka. Zároveň je uvedeno, že rozsudek bude vyhlášen v následujícím jednání, které se bude konat dne 10. 10. 2013 (č.l. 434).

42. Ze zápisu ze dne 10. 10. 2013 pak vyplývá, že během něj byl vyhlášen rozsudek, který obsahuje popis jednání, pro nějž byli jednotliví obžalovaní uznáni vinnými, stejně jako výrok o uloženém trestu. Ze zápisu je patrné, že jednání se z obžalovaných účastnili toliko Ing. K. a Mgr. K., J. D. a Ing. Č. se jednání osobně neúčastnili (jejich obhájci, pan Vafadar a pan Clerc však ano), viz č.l. 436. Dále je pak v zápisu uvedeno, že tlumočnice Soňa Sladká se dostavila do jednací síně po 17. hodině (č.l. 441).

43. Ze zápisu ze dne 29. 11. 2013 vyplývá, že během tohoto jednání byl vyhlášen doplňkový rozsudek obsahující též tzv. kompenzační pohledávku dle čl. 71 odst. 1 čl. 59 kap. 2, odst. 1 švýcarského trestního zákoníku mj. vůči J. D.. Právě tato „kompenzační pohledávka" byla výrokem pod bodem I. tohoto rozsudku na území České republiky uznána a ve výroku pod bodem II. bylo rozhodnuto o tom, že se vykoná jako ochranné opatření dle § 102 tr. zákoníku. Je zřejmé, že jednání ze dne 29. 11. 2013 se neúčastnil nikdo z obžalovaných, tedy ani J. D., nýbrž toliko jejich obhájci; za J. D. pan Vafadar, za Mgr. K. pan Maradan, za Ing. Č. pan Clerc a za Ing. K. pan Mráz (č.l. 341).

44. Z **vyjádření Federálního trestného soudu ze dne 2. 11. 2022, sp. zn. SK.2011.24** (odpověď na žádost Městského soudu v Praze), vyplývá, že švýcarský soud poskytuje odpovědi na otázky týkající se přítomnosti tlumočníků u hlavního líčení, přítomnosti obhájce u hlavního líčení a přeložení předmětného rozsudku do českého jazyka. Je třeba uvést, že švýcarský soud poskytuje odpověď výslovně ve věci Ing. K. – ačkoli Městský soud v Praze svou žádost formuloval tak, že se týkala J. D., Mgr. K., Ing. K. i Ing. Č. -, avšak z odpovědi je jednoznačně zřejmé, že její obsah lze z převážené části vztáhnout též na J. D., který ovšem do skupiny obžalovaných, kteří nemluvili jednacím jazykem švýcarského soudu nepatřil a tlumočníka nikdy nepožadoval a nevyužíval (viz níže body 47. a 80. – 87. odůvodnění tohoto rozsudku)

45. Federální trestní soud uvedl, že po přezkoumání zápisů z jednání, dopisu ze dne 25. 2. 2014 adresovaného obhájci Ing. K. a rozhodnutí stížnostního soudu ze dne 20. 3. 2014 (viz shora bod 36. odůvodnění tohoto rozsudku) lze dospět k následujícím závěrům. Ze zápisu z jednání je patrné, že Ing. K. byl často osobně přítomen na soudním líčení, pokud přítomen nebyl, účastnil se jednání jeho obhájce pan Mráz. Jak vyplývá ze zápisu z jednání na str. 5, 45 a 81, překlad z českého jazyka do francouzského jazyka během řízení zajišťovaly dvě tlumočnice, které přijely z Prahy. Při čtení výroku ze dne 10. 10. 2013 se obvinění J. D., Mgr. K. a Ing. Č. výslovně vzdali přítomnosti tlumočníka, jak to vyplývá ze zápisu z jednání na str. 74. V den přečtení výroku rozsudku byl přítomen Ing. K., kterému asistoval jeho obhájce pan Mráz. Dále švýcarský soud uvedl, že je na obhájci, aby svému klientovi vysvětlil, které části rozsudku se jej týkají. Ing. K. se vzdal účasti na čtení druhého výroku a ukázal tím, že svému obhájci důvěřuje. Obžalovaní měli možnost si sami vyhledat tlumočníky. Ing. K. měly být přeloženy pouze ty části rozsudku, které se jej týkaly; měl přitom přístup k české verzi obžaloby, která se jej týkala, aby se mohl připravit na rozpravy.

46. Z **vyjádření Federálního ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 9. 2023, sp. zn. EAII.04.0336/VZ.18.0025**, je patrné, že v ní švýcarský orgán odpovídá na žádost o vyjádření

Městského soudu v Praze. V bodu 1. švýcarský orgán konstatoval, že Ministerstvo spravedlnosti ČR dne 30. 1. 2023 požádalo o generální souhlas s tím, aby Městský soud v Praze, senát 2 T, mohl sdílet švýcarské rozsudky a jejich překlady pro účely žádosti stran zabavení majetku (tedy ve věci sp. zn. 71 T 8/2022, pozn. soudu). V dopisu ze dne 5. 4. 2023 Federální ministerstvo spravedlnosti potvrdilo, že zásada speciality v této věci nevylučuje užití poskytnutých švýcarských rozhodnutí též ve věci uznání a výkonu švýcarského rozsudku. České orgány jsou proto oprávněny používat při vyřizování švýcarské žádosti o právní pomoc rozsudky pod sp. zn. 6B_659/2014, 6B_406/2022, 6B_167/2019, CA.2020.17 a SK.2019.48. Dále Federální ministerstvo podotklo, že od 1. 1. 2019 se federální trestní řízení zahajuje na základě obžaloby podané ze strany Nejvyššího státního zastupitelství u Trestní komory švýcarského Federálního trestného soudu (Trestní komora). Odvolání proti rozsudkům tohoto soudu je možno podat u Odvolací komory Federálního trestního soudu (Odvolací komora). Proti rozsudkům Odvolací komory se lze odvolat u švýcarského Federálního nejvyššího soudu (Nejvyšší soud). Proti rozsudkům vydaným před 1. 1. 2019. bylo možné se odvolat přímo u Nejvyššího soudu.

47. Pod bodem 2. Federální ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že § 68 švýcarského trestního řádu upravuje situaci, kdy účastník nerozumí jazyku řízení nebo není schopen se v daném jazyce dostatečně dobře vyjadřovat. V takovém případě se mu do jazyka, kterému rozumí, přeloží klíčový obsah procesních úkonů. Dále švýcarský orgán uvedl, že **J. D. v roce 1979 opustil Československo a emigroval do Švýcarska jako politický uprchlík. Po dvou letech, kdy pracoval v německy mluvící části Švýcarska, začal studovat na univerzitě ve Fribourgu, přičemž svá studia zakončil v roce 1986 s titulem v oblasti práv. V roce 1997 J. D. založil společnostem s jediným vlastníkem pod názvem DxxxS, která sídlila ve Villars-sur-Glâne a zabývala se poradenstvím v oblasti řízení a organizace a právním poradenstvím. Vzhledem k těmto okolnostem byl J. D. dle švýcarského orgánu zvyklý na jazyk řízení, francouzštinu, a dokonale jej ovládal**. Proto nebylo nutné, aby pro něj soud zajistil tlumočníka. Předseda senátu jej nicméně informoval o tom, že i pro něj je možno tlumočníka do českého jazyka zajistit, což ovšem J. D. odmítl.

48. Federální ministerstvo spravedlnosti pak dále zdůraznilo, že Nejvyšší soud je ve Švýcarsku soudem poslední instance, jehož rozhodnutí mají zároveň charakter precedentu. Řízení před ním se vede pouze písemně, jen ve výjimečných případech se vede ústní jednání se slyšením účastníků. J. D. takovéto jednání požadoval, avšak jeho žádost byla Nejvyšším soudem zamítnuta. Vzhledem k písemnému řízení neproběhlo žádné jednání, na němž měl být J. D. zajištěn překladatel. Jelikož ústní jednání neproběhlo, nejsou k dispozici zápisy z jednání.

49. Dále pak Federální ministerstvo spravedlnosti podalo stručnou genezi soudních rozhodnutích ve věci J. D. a zdůraznilo, že rozsudek ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2011.24, zůstal nenapaden ohledně výroků o zabavení, nároku na náhradu a konfiskaci.

50. Z **příloh k vyjádření J. D. ze dne 20. 11. 2023** (viz shora pod bodem 5. – 10. odůvodnění tohoto usnesení) soud zjistil, že se jedná listiny přeložené do českého jazyka, z nichž vyplývá, že J. D. podal žádost o přezkum rozsudku odvolacího soudu ze dne 21. 2. 2022, sp. zn. CA.2020.17 a následně podal dne 25. 11. 2022 odvolání proti rozsudku odvolacího soudu při Federálním trestním soudu ze dne 24. 10. 2022, sp. zn. CR.2022.2 a CR.2022.5, jímž nebylo vyhověno jeho žádosti o přezkum prvního z uvedených rozsudků.

Hodnocení důkazů a závěry Městského soudu v Praze

51. **Po takto provedeném dokazování dospěl Městský soud v Praze k závěru, že jsou splněny veškeré podmínky dle § 120 odst. 1 ZMJS pro uznání a výkon** rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze

dne 29. 11. 2013 a opravou ze dne 30. 5. 2014, a to ve spojení s rozsudkem Odvolací komory Federálního trestního soudu pod sp. zn. CA.2020.17 ze dne 21. února 2022 a ve spojení s rozsudkem Federálního Nejvyššího soudu pod sp. zn. 6B_406/2022 ze dne 31. srpna 2022. Prvý rozsudek bylo možno uznat v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se J. D. a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení povinnosti zaplatit náhradní hodnotu Švýcarské konfederaci ve výši 36.047.967 CHF (blíže viz níže pod body 94. – 96. odůvodnění tohoto rozsudku).

52. Městský soud nedospěl k závěru, že by žádost J. D. o přezkum shora uvedeného rozsudku pod sp. zn. CA.2020.17, resp. odvolání proti rozsudku pod sp. zn. CR.2022.5 ze dne 25. 11. 2022, představovala překážku pro meritorní rozhodnutí o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání a výkon shora popsaného švýcarského rozsudku, jak to J. D. namítal. Je nutno uvést, že ZMJS neobsahuje žádné ustanovení, podle něhož by bylo možné a nezbytné řízení o uznání a výkon cizozemského rozsudku přerušit. Soud konstatuje, že žádost o přezkum (resp. žádost o obnovu řízení) pravomocného rozsudku, který je předmětem řízení o uznání není zásadně důvodem pro neuznání cizozemského rozsudku (§ 120 odst. 1 ZMJS *a contrario*) a není ani důvodem pro neformální přerušení řízení za účelem vyčkání výsledku mimořádného opravného prostředku. Předmětné cizozemské rozhodnutí bylo opakovaně přezkoumáno švýcarským soudem II. stupně a nabylo právní moci, z čehož je nutno vycházet.

53. Je nutno podotknout, že proti rozsudku o uznání a výkonu cizozemského rozsudku dle § 120 odst. 1 ZMJS není dovolání přípustné (§ 265a odst. 1, 2 tr. řádu *a contrario*), je proti němu ovšem přípustná stížnost pro porušení zákona dle § 266 an. tr. řádu. Pokud by byla shora popsaná žádost J. D. o přezkum předmětného švýcarského rozsudku v plném rozsahu úspěšná, mohl by J. D. podat podnět ministru spravedlnosti k podání stížnosti o porušení zákona, o níž by Nejvyšší soud nutně rozhodl tak, že se uznávací rozsudek zrušuje. Zároveň by Nejvyšší soud mohl dle § 275 odst. 4 tr. řádu rozhodnout tak, že se přerušuje výkon uznávacího rozsudku, aby bylo předejito potenciální újmě na majetku J. D.. Ze všech těchto důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že podaná žádost o přezkum předmětného švýcarského rozsudku nepředstavuje překážku pro meritorní rozhodnutí o návrhu Ministerstva spravedlnosti.

54. Pokud jde o splnění podmínek pro uznání a výkon cizozemského rozsudku, předně je nutno uvést, že na projednávanou věc nelze aplikovat § 284 odst. 1 ZMJS (uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabrání majetku nebo věcí), neboť toto ustanovení spadá do části páté ZMJS, která se zaobírá postupem mezinárodní justiční spolupráce s jiným členským státem Evropské unie. Na postup při uznávání cizozemského rozhodnutí ve vztahu ke Švýcarské konfederaci je nutno aplikovat § 118 an. ZMJS; podmínky pro uznání jsou přitom zakotveny v § 120 odst. 1 ZMJS.

55. Podmínka dle **§ 120 odst. 1 písm. a) ZMJS** je splněna, neboť možnost uznání cizozemského rozhodnutí je jednak zaručena Úmluvou a jednak je i ve vztahu ke Švýcarsku zaručena vzájemnost.

56. Podmínka dle **§ 120 odst. 1 písm. b) ZMJS**, tedy nutnost oboustranné trestnosti, je též v posuzovaném případě splněna. V tomto ohledu lze považovat za zásadní podrobně odůvodněné usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 1/2023, ze dne 3. 1. 2023 (viz bod shora bod 21. odůvodnění tohoto rozsudku), ve kterém městský soud podrobně srovnal skutky, pro něž byl J. D. uznán vinným uznávaným rozhodnutím, se skutky, jež byly obžalobou Vrchního státního zastupitelství v Olomouci kladeny za vinu tehdy obž. J. D.. Uzavřel přitom, že státní zástupce vinil J. D. a další spoluobžalované ze dvou skutků. Skutek pod bodem I. byl kvalifikován jako účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku; skutek

pod bodem II. pak jako zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Městský soud v citovaným usnesení dospěl k závěru, že skutek pod bodem II. obžaloby je totožný – co do jednání a následku - se skutkem, pro nějž byl J. D. uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který jím byl kvalifikován jako trestný čin podvodu dle § 146 StGB. Skutek pod bodem I. obžaloby pak byl shledán totožným se skutkem, pro nějž byl J. D. uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který byl kvalifikován jako trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB). Pro posouzení totožnosti skutků nebylo podstatné, že uznávaný rozsudek kvalifikuje, na rozdíl od obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, skutek pod bodem I. obžaloby jako praní špinavých peněz.

57. Soud se při projednání návrhu Ministerstva spravedlnosti ČR na uznání a výkon rozsudku švýcarského federálního soudu se závěry shora uvedeného usnesení plně ztotožňuje a co do jednání a následku považuje oba skutky popsané v obžalobě Vrchního státního zastupitelství v Praze za totožné se skutky, pro něž byl J. D. uznán vinným nyní uznávaným švýcarským rozsudkem. Z hlediska podmínky oboustranné trestnosti je podstatné, zda by skutky z uznávaného rozsudku bylo možno kvalifikovat jako trestné činy podle práva České republiky v případě, že by nastaly na jejím území. Pro naplnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS přitom není nezbytná jistota, že by J. D. byl pro skutky z uznávaného rozsudku na území České republiky uznán vinným - opak by *de facto* znamenal nutnost provádět přezkum, který by se rovnal nalézacímu řízení před soudem I. stupně –, nýbrž právě to, že předmětný skutek by naplňoval znaky konkrétní skutkové podstaty některého z trestných činů dle trestního zákoníku České republiky. Skutečnosti, na základě nichž by bylo možno posoudit jednání J. D., kvalifikované uznávaným rozsudkem jako trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz, jako účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku, vyplývají již z uvedeného usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 1/2023 ze dne 3. 1. 2023, zejména pak z odůvodnění pod body 36. – 63. tohoto usnesení. Skutečnosti umožňující posoudit jednání J. D., kvalifikované uznávaným švýcarským rozsudkem jako trestný čin napomáhání k podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku a na území ČR, jako zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku jsou pak patrné zejména z odůvodnění v bodech 64. – 83. citovaného usnesení. Soud se, jak již bylo výše uvedeno, se závěry tohoto usnesení ztotožňuje a v podrobnostech na něj pro jeho vyčerpávající popis odkazuje.

58. Soud dále shledal též naplnění podmínky dle **§ 120 odst. 1 písm. c) ZMJS**, tedy to, že uznávané švýcarské rozsudky byly vydány v řízení, které odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Soud neshledal žádné skutečnosti, které by prokazovaly, že v řízení předcházejícím vydání uznávaných rozsudků byla práva J. D., zejména právo na spravedlivý proces, porušena tak závažným způsobem, že by tím došlo k flagrantnímu odepření spravedlnosti, jež by bylo v rozporu se samotnou podstatou práva na spravedlivý proces, zachyceného zejména v čl. 6 EÚLP. Městský soud v Praze nedospěl k závěru, že by z tohoto důvody byly dány důvody pro neuznání cizozemského rozsudku dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS (případně čl. 22 odst. 2 písm. c) Úmluvy), nebo k odmítnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS (případně čl. 18 odst. 1 písm. a) a b) Úmluvy).

59. Nejprve je nutno na obecné úrovni podotknou, že Švýcarskou konfederaci je třeba považovat za demokratický právní stát, který je součástí schengenského acquis, u nějž nejsou známy žádné poznatky, z nichž by bylo možno vyvozovat, že v trestním řízení před jeho justičními orgány by docházelo k porušování základních lidských práv a svobod. Pokud jde o **namítané systémové nedostatky odvolacího řízení v případech, kdy v prvním stupni rozhodoval Federální**

trestní soud, má Městský soud v Praze za to, že odlišnosti švýcarského systému opravných prostředků od systému České republiky nepředstavují flagrantní porušení práva na spravedlivý proces a nejsou důvodem, pro který by předmětné rozsudky nebylo možno uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS. K této otázce se ostatně již vyjádřil Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 16. 11. 2021, sp. zn. 14 To 81/2021, a to v bodech 49. – 50. (který rozhodoval o odvolání Mgr. K. proti uznávacímu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. 71 T 3/2021). Jeho závěry pak byly v tomto rozsahu aprobovány nálezem Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2022, sp. zn. III. ÚS 381/22, a to v bodu 80. Městský soud v Praze proto k této námitce uvádí toliko následující.

60. Nelze pochybovat o tom, že v době, kdy švýcarský soud rozhodoval o odvolání J. D. proti rozsudku soudu I. stupně se jednalo pouze o omezený přezkum. Tato skutečnost je patrná přímo z odvolacího rozsudku ze dne 22. 17. 2017, sp. zn. 6B_659/2014 (str. 22 – 23, č. l. 121 – 122), v němž je uvedeno, že odvolací soud je vázán skutkovými zjištěními napadeného rozhodnutí; jinak je tomu pouze v případě, že byla konkrétní skutečnost stanovena na základě porušení práva anebo způsobem zjevně nepřesným, tedy svévolným, přičemž námitka svévole musí být v opravném prostředku přesně odůvodněna. Nelze tedy konstatovat, že by skutkový přezkum byl před změnou procesní úpravy trestního řízení ve Švýcarsku zcela vyloučen, byť je nutno uznat, že byl velmi omezen.

61. Tato skutečnost ovšem nemůže vést k závěru, že omezeným přezkumem bylo porušeno právo J. D. na spravedlivý proces dle čl. 6 EÚLP. Právo na přístup k odvolacímu soudu je zakotveno v čl. 2, odst. 1 Protokolu č. 7 EÚLP, dle kterého má každý, kdo byl soudem uznán vinným trestným činem, právo dát přezkoumat výrok o vině nebo trestu soudem vyššího stupně. Zásadní ovšem je, že dle věty druhé uvedeného čl. 2 podobu a výkon tohoto práva stanoví zákon. Tím je jednotlivým signatářským státům dán prostor pro úpravu tohoto práva ve svých vnitrostátních procesních předpisech (viz např. rozsudek ze dne 13. 2. 2001 ve věci Krombach proti Francii, stížnost č. 29731/96). Státy tedy mohou samy určit, zda soud vyšší instance bude mít pravomoc se při přezkumu zabývat otázkami jak právními, tak skutkovými, nebo bude omezen toliko na otázky právní (viz rozhodnutí ze dne 30. 5. 2000 ve věci Loewenguth proti Francii, stížnost č. 53183/99). Přezkumem ve smyslu čl. 2 Protokolu č. 7 EÚLP je tedy možno považovat i řízení před kasačním soudem, který otázky skutkové povahy nepřezkoumává (viz rozhodnutí ze dne 31. 8. 1999 ve věci Emmanuello proti Itálii, č. 35791/97). Právo na přístup k odvolacímu soudu je tak naplněno i tehdy, je-li přezkum skutkových okolností omezen jen na kontrolu svévole (viz rozhodnutí ze dne 12. 4. 2001 ve věci Waridel proti Švýcarsku, stížnost č. 39765/98). Městský soud v Praze tedy konstatuje, že právo J. D. na přístup k odvolacímu soudu dle čl. 2 Protokolu č. 7 EÚLP nebylo porušeno a nejedná se tedy o důvod pro odmítnutí justiční spolupráce nebo pro neuznání švýcarského rozsudku.

62. Dále pak **J. D. namítl porušení práva dle čl. 6 odst. 2 EÚLP, tedy porušení zásady presumpce neviny**. Městský soud v Praze konstatuje, že tuto námitku J. D. nepodpořil žádnými konkrétními skutkovými okolnostmi, z nichž by tvrzené porušení presumpce neviny vyplývalo. Toliko obecně uvedl, že dle jeho názoru měla na švýcarské trestní řízení a jeho výsledek vliv masivní medializace a s tím související otevřená prohlášení představitelů státní moci a veřejně známých a vlivných osob o vině obžalovaných v kauze Mostecké uhelné společnosti, a před pravomocným rozhodnutém ve věci; žádná konkrétní vyjádření však nedoložil. J. D. v této souvislosti navrhl, aby dokazování bylo doplněno o články, reportáže a další mediální výstupy veřejných činitelů a dalších osob, které měly vliv na veřejné mínění, jejichž obsahem mohlo být naznačování nebo dokonce otevřená deklarace viny obviněných – tento návrh však blíže nekonkretizoval. Zároveň podotkl, že jeho obhájce důkazní prostředky ve formě popsaných mediálních výstupů, které byly dostupné v rozhodné době v českých i švýcarských médiích, zajišťuje – k jejich vyhodnocení a předložení Městskému soudu však ke

dni 23. 11. 2023 nedošlo. J. D. současně navrhl, aby veřejné zasedání bylo za tímto účelem odročeno maximálně na dobu třiceti dnů. Tomuto návrhu Městský soud v Praze nevyhověl, neboť J. D., resp. jeho obhajoba, měl dostatek času uváděné materiály soudu předložit, avšak i přesto tak neučinil – ze spisového materiálu vyplývá, že obhájkyně převzala zastupování J. D. již dne 26. 9. 2023 a soud tak nemá pochybnosti o tom, že měla dostatek času dané materiály shromáždit a k důkazu předložit.

63. Městský soud v Praze konstatuje, že při posuzování uplatněné námitky je nutno vycházet z judikatury ESLP, a to zejména z té následující: případ Deweer proti Belgii, stížnost č. 6903/75; případ Allenet de Ribemont proti Francii, stížnost č. 15175/89; případ Khuzhin a ostatní proti Rusku, stížnost č. 13470/02 a případ Bavčar proti Slovinsku, stížnost č. 17053/20. Z rozhodnutí ESLP v těchto věcech vyplývá, že vyjádření, která jsou způsobilá porušit právo dle čl. 6 odst. 2 EÚLP (tím, že prejudikují rozhodnutí soudu a vyzývají veřejnost k tomu, aby obviněného považovala za vinného), mohou vzejít od veřejných funkcionářů (zejména těch vysoce postavených, ať již celostátně nebo alespoň lokálně) působících jednak ve sféře moci výkonné, jednak i od funkcionářů justičních složek. Je ovšem třeba zdůraznit, že v případech řešených ESLP se vždy jednalo o funkcionáře státu, který vedl proti stěžovateli trestní řízení.

64. Jelikož námitka J. D. týkající se porušení presumpce neviny ve smyslu čl. 6 odst. 2 EÚLP zůstala pouze v obecné rovině bez uvedení konkrétních projevů a vyjádření, které by namítané porušení prokazovaly, a ze spisového materiálu nevyplývají žádné skutečnosti, jež by toto porušení jakkoli indikovaly – a medializaci kauzy nelze samu o sobě spojovat s porušením presumpce neviny -, dospěl Městský soud k závěru, že nebyly shledány důvody pro odmítnutí justiční spolupráce nebo neuznání švýcarského rozsudku z tohoto důvodu.

65. Dále pak J. D. namítl, že bylo porušeno jeho **právo na tlumočení a překlad rozsudku, v čemž spatřuje porušení čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP**. Městský soud v Praze při posuzování této problematiky vycházel – kromě samotného prvostupňového švýcarského rozsudku ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK2011.24 a rozsudku odvolacího soudu ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_659/2014 – zejména z vyjádření GPŠK (viz body 33. – 35. odůvodnění tohoto rozsudku), zápisů z jednání před švýcarským Federálním trestním soudem (viz body 38. – 43. odůvodnění tohoto rozsudku), vyjádření Federálního trestního soudu ze dne 2. 11. 2022 (viz bod 44. odůvodnění tohoto rozsudku) a z vyjádření Federálního ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 9. 2023 (viz body 46. – 49. odůvodnění tohoto rozsudku). Po přezkoumání veškerých těchto dokumentů dospěl Městský soud v Praze k tomu, že právo J. D. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP porušeno nebylo a jím namítané skutečnosti proto nejsou důvodem pro neuznání předmětného švýcarského rozsudku, případně pro neposkytnutí právní pomoci.

66. Městský soud v Praze nejprve v obecné rovině uvádí, že právo na tlumočníka je na mezinárodní úrovni zakotveno v čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, který stanoví, že „*Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: e) mít bezplatnou pomoc tlumočníka, jestliže nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví.*" Dále je pak toto právo zakotveno v čl. 14 odst. 3 písm. f) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Na vnitrostátní úrovni je zakotveno v čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Právo na spravedlivý proces dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP je nutno vykládat tak, že obviněný, který nerozumí jazyku, v němž je vedeno řízení, má právo na bezplatnou pomoc tlumočníka nebo překladatele, a to za účelem překladu či přetlumočení takových listin nebo ústních vyjádření učiněných během řízení, kterým musí nezbytně rozumět, aby bylo naplněno jeho právo na spravedlivý proces (viz rozsudek ESLP ze dne 28 .11. 1978 ve věci Luedicke, Belkacem a Koç proti Německu, stížnost č. 6210/73, bod 48.) Dle judikatury ESLP ovšem – a to je nutno zdůraznit - k naplnění práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP postačí pomoc tlumočníka – ústní lingvistická pomoc během řízení tak může splňovat požadavky EÚLP (viz usnesení ESLP ze dne 24. 2. 20005 ve věci Husain proti Itálii,

stížnost č. 18913/03). K tomu je pak nutno uvést též rozsudek ESLP ze dne 19. 12. 1989 ve věci Kamasinski proti Rakousku, stížnost č. 9783/82, z něhož vyplývá, že „*Absence písemného překladu rozsudku sama o sobě neznamená porušení čl. 6 odst. 3 písm. e). … je zřejmé, že v důsledku ústních vysvětlení, která mu byla poskytnuta, pan Kamasinski dostatečně porozuměl rozsudku a jeho odůvodnění, aby bylo možné s pomocí nově jmenovaného obhájce, podat odvolání proti rozsudku a rozsáhlou námitku neplatnosti zpochybňující mnoho aspektů procesu a rozsudku.*“

67. Je tedy zřejmé, že dle citované judikatury ESLP nepředstavuje absence písemného překladu rozsudku do jazyka, jemuž obviněný rozumí (tedy doručení rozsudku toliko v jazyku řízení, kterému obviněný nerozumí) porušení práva dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP, avšak to pouze za předpokladu, že obviněnému je poskytnuta náhradní forma seznámení s rozsudkem tak, aby mu porozuměl a mohl v řízení činit další úkony, zejména podat opravný prostředek. K v zásadě shodnému závěru dospěl též Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 11 Tz 54/2016 a dále v rozsudku ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. 11 Tz 57/2019, v nichž konstatoval že nedoručení překladu meritorního rozhodnutí při současné neúčasti tlumočníka při jeho vyhlašování (tedy ona náhradní forma seznámení obviněného s rozsudkem) lze považovat za důvod neposkytnutí justiční spolupráce dle § 5 ZMJS – v nyní projednávaném případě tedy též obdobně i dle čl. 18 odst. 1 písm. a), b) a čl. 22 odst. 2 písm. c) Úmluvy (resp. by se mohlo jednat o důvod pro neuznání rozsudku dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS).

68. Městský soud v Praze se při zkoumání námitky J. D. zaměřil na to, zda mu byla poskytnuta jazyková pomoc umožňující mu aktivně se účastnit řízení vedeného proti němu, a to včetně přetlumočení či překladu podstatné části rozsudku nebo takových dokumentů nebo vyjádření v průběhu řízení vedeném proti němu, kterým musí nezbytně rozumět, aby byly respektovány podstatné atributy spravedlivého procesu. Dále zkoumal též to, jakým způsobem bylo v trestním řízení před švýcarskými soudy zajištěno právo J. D. na tlumočníka v případě, že se jej výslovně nevzdal, a rovněž zda, jakým způsobem a v jakém rozsahu bylo zajištěno seznámení J. D. s podstatou rozsudku v jazyce, kterému rozumí.

69. J. D. namítá, že mu jednak nebyl doručen předmětný rozsudek švýcarského soudu I. stupně v překladu do českého jazyka, jednak, že švýcarský soud po vyhlášení výroku rozsudku vůbec nepřednesl jeho ústní odůvodnění. Je proto podle něj bez významu, že se vyhlášení účastnili tlumočníci, neboť ti nemohli objektivně žádné odůvodnění z důvodu jeho absence překládat obviněným ani jejich advokátům. Tímto postupem bylo dle J. D. zasaženo do jeho práva dle čl. 6 odst. 3 písm. c) EÚLP, neboť se s odůvodněním rozsudku mohl seznámit až poté, co si jej nechal sám na vlastní náklady přeložit. Kvůli značnému rozsahu odůvodnění rozsudku tak došlo k extrémnímu zkrácení času, kdy mohlo být podáno odvolání. Tím byl jednak značně znevýhodněn vůči obviněným, kteří jednacímu jazyku a jazyku, v němž byl rozsudek vyhotoven, rozuměli, jednak tím byla značně ztížena jeho možnost řádně a v plném rozsahu ve švýcarském řízení uplatňovat svá práva.

70. O tom, že J. D. nebyl předmětný rozsudek švýcarského soudu I. stupně doručen v překladu do českého jazyka, nýbrž toliko v jazyce francouzském, v němž bylo vedeno řízení, nelze mít žádné pochybnosti – tato skutečnost jasně vyplývá ze spisového materiálu, a to např. jednak z rozsudku švýcarského odvolacího soudu, tak i z vyjádření GPŠK ze dne 20. 5. 2022. Městský sodu v Praze pro úplnost podotýká, že nedoručením překladu rozsudku do českého jazyka švýcarský soud postupoval v souladu se svou vnitrostátní procesní úpravou – byť je nutno zdůraznit, že švýcarská právní úprava není v řízení o uznání cizozemského rozsudku - za účelem posouzení, zda bylo porušeno právo J. D. dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP – relevantní.

71. Městský soud v Praze s odkazem na vše shora uvedené zdůrazňuje, že prokázaná skutečnost, že J. D. nebyl švýcarský rozsudek doručen v překladu do českého jazyka sama o sobě rozhodně

nemůže odůvodňovat závěr, že takovýmto postupem bylo porušeno jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. e EÚLP. Pro posouzení, zda toto jeho právo bylo plně zachováno je nutné zkoumat, zda mu byla během soudního jednání poskytnuta jazyková pomoc umožňující mu aktivně se účastnit řízení – resp. v případě J. D., zda vůbec takovouto pomoc potřeboval, čehož je nedílnou součástí i zhodnocení, jakým způsobem a kdy byl seznámen s obsahem předmětného rozsudku.

72. Ač J. D. nedostatek jazykové pomoci ve formě tlumočení či překladu výslovně nenamítl, považuje soud za vhodné se vyjádřit i k této otázce. Městský soud v Praze konstatuje, že dospěl k závěru, že nelze mít pochybnosti jednak o tom, že jazyková pomoc soudem ustanovených tlumočníků byla všem obviněným české stání příslušnosti (tedy J. D., Mgr. K., Ing. K., Ing. Č. a Ing. K.) v jednání před švýcarským soudem I. stupně poskytnuta, resp. soudem nabídnuta, a to po celou dobu jednání.

73. Přítomnost švýcarským soudem ustanovených tlumočnic po dobu celého soudního zasedání vyplývá z vyjádření GPŠK ze dne 20. 5. 2022 (č. l. 298) a z kompletních zápisů z jednání Federálního trestního soudu (č. l. 361 - 447). Z uvedeného vyjádření GPŠK je patrné, že tlumočení bylo v celém řízení před soudem I. stupně zajištěno dvěma soudem ustanovenými tlumočnicemi, kteří byli na žádost předsedy senátu obviněným k dispozici. Před závěrečnými řečmi předseda senátu informoval obhájce obviněných, že obě tlumočnice budou k dispozici, aby o přestávkách tlumočili obviněným podstatu závěrečných řečí, čehož se však obhajoba vzdala. Po přednesu závěrečných řečí se předseda senátu dotázal obhájců, zda jejich klienti budou potřebovat tlumočníka při vyhlášení rozsudku, na což obvinění Mgr. K., Ing. Č. a Ing. K. uvedli, že služby tlumočníka nepotřebují, neboť mají zajištěné služby svého soukromého tlumočníka. Na jednání konaném dne 10. 10. a 29. 11. 2013 uvedl švýcarský soud I. stupně účastníkům podstatné body rozsudku a přednesl jeho výrok.

74. Pokud jde o kompletní zápisy z jednání před Federálním trestním soudem (v českém překladu na č. l. 361 - 447), Městský soud konstatuje, že se ve své podstatě jedná o obdobu protokolů o hlavním líčení, byť je nutno uvést, že švýcarská protokolace je oproti tuzemským zvyklostem stručnější a nikoli doslovná. Soud po přezkumu těchto zápisů – ve spojení se shora uvedeným vyjádřením GPŠK, v němž se tento orgán výslovně odkazuje na rozsudek odvolacího soudu ze dne 22. 17. 2017, sp. zn. 6B_668/2014 ve věci Ing. K., v němž se odvolací soud mj. vypořádal s námitkou nedostatečnosti jazykové pomoci – dospěl k závěru, že tlumočnice ustanovené švýcarským soudem – Soňa Sladka a Jana Chartier – se účastnily veškerých zasedání, nikoli pouze některých. Ač je skutečností, že ne všechny z těchto zápisů obsahují výslovnou zmínku o přítomnosti uvedených tlumočnic, je též nutno zdůraznit, že ne všechny zápisy obsahující výslovný popis přítomnosti účastníků řízení a jejich zástupců (viz např. zápis z jednání ze dne 14. 5. 2013, č. l. 552 rub nebo ze dne 16. 5. 2013, č. l. 561 rub). Ve většině případů pak prezence není uvedena konkrétně jmenovitě, nýbrž tolik uvedením toho, že přítomni jsou obžalovaní, jejich zástupci i zástupce GPŠK. V několika případech (např. zápis ze dne 17. 5. 2013, č. l. 564) ze zápisu jednoznačně vyplývá přítomnost soudem ustanovených tlumočnic, ačkoli jejich přítomnost není na začátku zápisu, v části prezence, výslovně konstatována. Podotknout je též nutné, že z žádného ze zápisů nijak nevyplývá, že by kterýkoli z obviněných namítal nedostatek nebo úplnou absenci jazykové pomoci ve formě tlumočení průběhu jednání či překladu konkrétních listin. Městský soud v Praze dále pro podrobný obsah předmětných zápisů odkazuje na body 38. – 43. odůvodnění tohoto rozsudku.

75. Na základě veškerých shora uvedených skutečností tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že švýcarským soudem ustanovené tlumočnice byly přítomny celému soudnímu jednání. J. D. přitom jejich pomoci nevyužíval, nepožadoval ji a po celou dobu hovořil jednacím jazykem švýcarského soudu.

76. Za velmi podstatný považuje soud zápis z jednání konaného dne 4. 7. 2013 (č. l. 426 – 435), v němž byly pronášeny závěrečné řeči. Ze zápisu je zřejmé, že zasedání byla přítomna tlumočnice Soňa Sladká (strany v jednání dne 28. 6. 2013 prohlásili, že bude postačovat přítomnost pouze jedné tlumočnice), přičemž obvinění, kteří nehovoří francouzským jazykem se měli vyjádřit za její přítomnosti (č. l. 426 - 427). Z protokolu je patrné, že bylo jednáno od 10:00 hodin do 11:30 hodin, kdy bylo jednání přerušeno. Bylo přitom konstatováno, že obžalovaní, kteří hovoří francouzsky přednesou závěrečnou řeč po přestávce (č. l. 426). Následně bylo po přestávce pokračováno v 13:30 hodin a závěrečnou řeč přednesl nejprve J. de G. a následně po něm J. D.. Poté bylo jednání opět přerušeno do 18:30, kdy bylo následně pokračováno závěrečnými řečmi obžalovaných, kteří ve francouzském jazyce nehovořili a pro něž byla zajištěna k jednání tlumočnice Soňa Sladká - tedy Ing. Č., Mgr. K. a Ing. K.. Z tohoto zápisu z jednání proto Městský soud v Praze může učinit jednoznačný závěr, že J. D. svůj závěrečný návrh přednesl ve francouzském jazyce, v němž se též v řízení vyjadřoval.

77. Pokud pak jde o zápis ze dne 10. 10. 2013, v němž byl vyhlášen prvostupňový švýcarský rozsudek, vyplývá z něj (č. l. 436), že J. D. se tohoto zasedání – ač byl srozuměn s tím, že bude vyhlašován rozsudek -, nezúčastnil, přítomen byl toliko jeho obhájce pan Vafadar. Tohoto zasedání se tak z obžalovaných české národnosti účastnili toliko Ing. K. a Mgr. K.. Ti přitom (a též Ing. Č.) v zasedání konaném dne 4. 7. 2023 konstatovali, že při vyhlášení rozsudku nebudou potřebovat služby soudem ustanoveného tlumočníka, neboť budou mít k dispozici svého vlastního.

78. Pokud jde o jednání ze dne 29. 11. 2013, z korespondujícího zápisu (č. l. 337 - 348) vyplývá, že během tohoto zasedání byl vyhlášen doplňkový rozsudek, jímž bylo rozhodnuto mj. o kompenzační pohledávce dle čl. 71 odst. 1 a § 59 kap. 2, odst. 1 švýcarského trestního zákoníku. Stran této kompenzační pohledávky bylo pod bodem II. výroku tohoto rozsudku Městského soudu v Praze dle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na čl. 13 odst. 1 písm. Úmluvy rozhodnuto tak, že se na území České republiky vykoná ve formě ochranného opatření dle § 102 tr. zákoníku. Žádný z obviněných se vyhlášení tohoto doplňkového rozsudku neúčastnil; za J. D. se jednání zúčastnil toliko jeho obhájce pan Vafadar.

79. Pokud pak jde přímo o námitku J. D., že v jednání konaném dne 10. 10. 2013 a dne 29. 11. 2013 byl pouze přednesen výrok rozsudku, avšak soud nijak ústně neprezentoval jeho odůvodnění, Městský soud v Praze tuto námitku považuje za vyvrácenou. Soud dospěl k závěru, že během obou jednání švýcarský soud přednesl stranám jednak výrok rozsudku, jednak i jeho odůvodnění, resp. podstatný obsah odůvodnění. Tyto skutečnosti jednoznačně vyplývají nejen z vyjádření GPŠK ze dne 20. 5. 2022 (č. l. 298), především však z odvolacího rozsudku Federálního trestního soudu ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_659/2014 (str. 23, bod 4.1, č. l. 122).

80. Městský soud se pak neztotožnil ani s námitkou J. D., že s odůvodněním švýcarského rozsudku se reálně seznámil až poté, co si jej nechal na vlastní náklady sám přeložit. Pomine-li soud to, že obhájce J. D. se s podstatným obsahem odůvodnění seznámil již v jednání ze dne 10. 10. 2013 a 29. 11. 2013, je naprosto nezbytné zdůraznit, že ze shora rozebraných důkazů je nepochybné, že J. D. se s obsahem písemného vyhotovení rozsudku měl možnost seznámit již po jeho doručení, před vyhotovením jeho překladu, neboť zcela dostatečným způsobem ovládal francouzský jazyk, v němž bylo vedeno řízení a v němž byl rozsudek sepsán.

81. Shora uvedená skutečnost týkající se jazykových dovedností J. D. stran francouzštiny vyplývá jednak z vyjádření Federálního ministerstva spravedlnosti ze dne 6. 9. 2023 (viz shora body 46. – 49. odůvodnění tohoto rozsudku, č. l. 549 rub – 550), z rozsudku Federálního trestního soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2014.24 a jednak též ze shora rozebraných zápisů z jednání.

82. V uvedeném vyjádření Federální ministerstvo spravedlnosti uvedlo, že v roce 1979 J. D. opustil Československo a emigroval do Švýcarska. Po dvou letech, kdy pracoval v německy mluvící části Švýcarska, začal studovat na univerzitě ve Fribourgu, přičemž svá studia zakončil v roce 1986 s titulem v oblasti práv. V roce 1997 J. D. založil společnost s jediným společníkem pod názvem DxxxS, která sídlila ve Villars-sur-Glâne (kanton Fribourg, Švýcarská konfederace) a zabývala se poradenstvím v oblasti řízení a organizace a právním poradenstvím. Vzhledem k těmto okolnostem byl zvyklý na jazyk řízení – francouzštinu - a dokonale jej ovládal. Proto nebylo nutné, aby pro něj soud zajistil tlumočníka. Předseda senátu jej nicméně informoval, že je možno zajistit tlumočníka, který by mu tlumočil do češtiny, což J. D. odmítl.

83. V zásadě shodné, byť detailnější, skutečnosti pak vyplývají též z rozsudku Federálního trestního soudu ze dne 10. 10. 2013, sp. zn. SK.2014.24 (str. 38 – 39 českého překladu, bod D.1 a str. 286 – 287 českého překladu, bod 4.13.1).

84. To, že J. D. velmi dobře ovládal francouzský jazyk, mluvil jím a rozuměl i všem projevům švýcarského soudu I. stupně pak vyplývá i ze shora detailně rozebraných zápisů z jednání. Zejména je třeba poukázat na zápis ze dne 13. 5. 2013, z něhož vyplývá, že J. D. nepatřil mezi obžalované, kteří nemluví francouzsky (č. l. 365) a dále na zápis ze dne 4. 7. 2013, z něhož je nepochybné, že J. D. přednesl svou závěrečnou řeč ve francouzštině a nepotřeboval pomoc soudem ustanoveného tlumočníka (č. l. 426 – 429). Soud zdůrazňuje i skutečnost, že J. D. získal ve Švýcarsku vysokoškolský titul v oblasti práva a od roku 1997 podnikal v oblasti právního poradenství a poradenství týkajícího se řízení a organizace. Z toho nepochybně vyplývá jeho dobrá znalost právnické terminologie ve francouzštině, stejně jako znalost švýcarského práva jako takového.

85. Podotknout je pak nutno též to, že nedostatek tlumočení či doručení rozsudku toliko ve francouzském jazyce J. D. nenamítl ani v odvolání, jak to vyplývá z rozsudku ze dne 22. 12. 2017, sp. zn. 6B_659/2014. Z rozsudku Odvolacího senátu Federálního trestního soudu ze dne 21. 2. 2022, sp. zn. CA.2020.17 pak vyplývá, že ani v tomto případě J. D. nenamítal nedostatky v tlumočení či to, že mu byl rozsudek ze dne 10. 10. 2013 doručen toliko ve francouzštině. Z tohoto rozsudku je však patrné, že J. D. uzavřel se Stáním zastupitelstvím Švýcarské konfederace dohodu, dle které měl být uznán vinným z trestných činů účasti na podvodu, padělání listin a legalizace výnosů z trestné činnosti a dle které měl zároveň dobrovolně zaplatit kompenzační pohledávku v plné výši, tedy v částce 36.047.967 CHF.

86. Městský soud v Praze zdůrazňuje, že nemá žádný důvod zpochybňovat veškeré shora uvedené skutečnosti, které vyplývají ze shora specifikovaných listinných důkazů. Justiční spolupráce se státy Evropské unie nebo se státy přidružené mezinárodní smlouvou k provádění schengenských předpisů – kterým Švýcarská konfederace je – je realizovaná na základě principu vzájemné důvěry. Jelikož soud neměl žádný reálný a opodstatněný důvod se domnívat, že by informace uvedené jednak ve švýcarských rozsudcích, jednak ve vyjádření GPŠK a Federálního ministerstva spravedlnosti nebyly založeny na skutečnosti, neměl ani důvod pochybovat o jejich pravdivosti.

87. Městský soud v Praze proto na základě všech shora uvedených skutečností konstatuje, že má za prokázané, že J. D. ovládal francouzský jazyk na takové úrovni, že byl schopen se plnohodnotně účastnit jednání před švýcarským soudem, kde nepotřeboval pomoc tlumočníka. I přesto mu však pomoc tlumočníka byla pro případ potřeby - ať již tlumočení obsahu jednání či překladu jednotlivých listin - nabídnuta; této možnosti J. D. nikdy nevyužil. S rozsudkem švýcarského soudu I. stupně se pak mohl díky svým jazykovým dovednostem seznámit okamžitě po doručení jeho písemného vyhotovení. Nelze tak rozhodně dospět k závěru, že jeho právo na jazykovou

pomoc zakotvené v čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP bylo jakkoli porušeno, neboť toto ustanovení lze aplikovat pouze na osoby, které nerozumí jazyku používanému před soudem nebo tímto jazykem nemluví – to však prokazatelně není případ J. D.. Z tohoto důvodu tedy ani nemohlo být porušeno jeho právo na přiměřený čas a možnost k přípravě obhajoby ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. b) EÚLP, jak to namítl. Byť je předmětný rozsudek švýcarského soudu jistě velmi obsáhlý, není možné tvrdit, že J. D. potřeboval jeho překlad do českého, aby jeho obsahu porozuměl a byl schopen připravit svůj opravný prostředek, jenž byl ostatně nepochybně připravován v úzké spolupráci se švýcarskými obhájci, kteří francouzský jazyk bezchybně ovládají. Překladem do českého jazyka tedy nemohlo dojít k extrémnímu zkrácení času na uplatnění opravného prostředku, jak to J. D. namítl. Jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 EÚLP tedy v řízení před švýcarským soudem nebylo nijak zkráceno v důsledku toho, že je české státní příslušnosti a nyní uznávaný rozsudek mu byl doručen toliko ve francouzském jazyce.

88. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že s námitkami J. D. se nebylo možno ztotožnit a nebyl shledán žádný důvod pro odmítnutí justiční spolupráce nebo neuznání předmětného švýcarského rozsudku.

89. Ačkoli J. D. neuplatnil námitku, že předmětné rozsudky nelze uznat a vykonat dle **§ 120 odst. 1 písm. f) tr. řádu**, neboť je zde usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 1/2023, ze dne 3. 1. 2023, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2023 (viz bod 21. odůvodnění tohoto rozsudku), jež by mohlo zakládat překážku věci pravomocně rozhodnuté, soud pro úplnost považuje za podstatné konstatovat, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nebyla shledána. Ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS uvádí, že cizozemské rozhodnutí lze na území České republiky uznat, „*jestliže v České republice nebylo vedeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek, které skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání anebo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, ledaže takové rozhodnutí bylo zrušeno*.“ Jak již bylo konstatováno shora, usnesení Městského soudu v Praze o zastavení trestního stíhání proti J. D. bylo pod sp. zn. 2 T 1/2023 vydáno ve věci stíhaného skutku, který byl Městským soudem v Praze shledán jako totožný se skutkem popsaným v uznávaném rozsudku Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013. Nelze ani pochybovat o tom, že uvedeným usnesením bylo trestní stíhání J. D. na území České republiky pravomocně zastaveno právě proto, že jeho pokračování bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu. Městský soud má však za to, že tato skutečnost ve vztahu k uznávaným švýcarským rozsudkům nezakládá překážku *res iudicata* ve smyslu § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nebrání výkonu švýcarského odsuzujícího rozsudku v České republice.

90. V posuzované věci je nezbytné vycházet nikoli pouze z gramatického výkladu uvedeného ustanovení, ale též z výkladu teleologického. Dále je nutné popsanou úpravu v ZMJS analogicky srovnat s relevantními ustanoveními trestního řádu, který zásadu *ne bis in idem* podrobně zakotvuje – tedy z ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu. Ten stanovuje, že trestnímu stíhání brání to, že soudem nebo jiným justičním orgánem členského státu Evropské unie nebo státu přidruženého mezinárodní smlouvu k provádění schengenských předpisů (kterým Švýcarská konfederace je) pro týž skutek bylo vydáno rozhodnutí, jímž „*byla osoba pravomocně zproštěna obžaloby, nebo které má účinky pravomocného zastavení trestního stíhání, ledaže bylo vydáno výlučně z důvodu, že v jiném státě bylo zahájeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek*“. Toto ustanovení (vycházející z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie sp. zn. C-469/03, Filomeno Mario Miraglia) bylo do trestního řádu implementováno z toho důvodu, aby se předešlo situacím, kdy jeden členský stát nebo stát účastnící se schengenského acquis ukončí své trestní řízení bez meritorního posouzení věci toliko z důvodu, že v jiném státě bylo zahájeno trestní stíhání pro stejný skutek - absence popisovaného pravidla by totiž jinak znamenala, že rozhodnutí o zastavení trestního

stíhání jedním státem by zakládalo překážku věci pravomocně rozhodnuté pro veškeré členské státy a státy účastné na schengenském acquis.

91. Právě toto ustanovení, upravující výjimku ze zákazu vedení trestního stíhání při existenci pravomocného rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, je nutno analogicky aplikovat na projednávanou věc. Trestní stíhání J. D. v České republice bylo pravomocně zastaveno usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 1/2023, ze dne 3. 1. 2023, a to výlučně z důvodu toho, že ve stejné věci (tedy o stejném skutku) bylo již pravomocně rozhodnuto cizozemským rozsudkem – v takové situaci je důvodnost zastavení trestní stíhání naprosto zřejmá, opačný postup by byl jasným porušením zásady *ne bis in idem*. Švýcarský rozsudek tak zcela nepochybně založil překážku věci pravomocně rozhodnuté způsobující, že na území České republiky (a ani v jiném členském státu nebo ve státu účastném schengenském acquis) není možno pro stejný skutek vést trestní stíhání. To ovšem neznamená, že samotný švýcarský rozsudek nelze na území České republiky uznat a vykonat. Ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS je třeba vykládat právě ve světle ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu, které lze analogicky vztáhnout i na nyní projednávanou žádost o uznání švýcarských rozhodnutí.

92. Čistě gramatický výklad shora uvedeného ustanovení ZMJS by vedl k absurdní situaci, kdy obecně jakýkoli cizozemský rozsudek by nemohl být na území České republiky vykonán pouze z toho důvodu, že trestní stíhání, vedené v České republice o tomtéž skutku, bylo zastaveno výhradně proto, že takovýto cizozemský rozsudek byl vydán. Docházelo by tak ke zcela nedůvodné dichotomii dvou možných situací, kdy v první by cizozemský rozsudek mohl být (za předpokladu splnění podmínek dle § 120 odst. 1 ZMJS) bez problémů uznán a vykonán, a naopak v druhém případě by vykonán být nemohl pouze kvůli tomu, že v České republice bylo vedeno a zastaveno trestní stíhání pro tentýž skutek. Z pohledu zásady *ne bis in idem*, jejímž účelem je ochrana pachatele před dvojím potrestáním pro tentýž skutek, není mezi oběma situacemi žádného rozdílu, ani v jedné není pachatel trestán dvakrát pro totéž. Pokud tedy ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS zakotvuje zásadu *ne bis in idem* a podmiňuje uznání cizozemského rozhodnutí absencí *res iudicata*, je nezbytné toto ustanovení interpretovat nejen čistě gramaticky, ale též teleologicky – jeho účelem je zcela nepochybně zabránit dvojímu potrestání pachatele pro tentýž skutek. Uznání předmětných švýcarských rozsudků není, jak již bylo ukázáno shora, porušením této zásady, neboť J. D. není pro stejný skutek vícekrát trestán, jelikož část trestu – který se týká majetku na území České republiky, jehož výkon nemohl být Švýcarskými orgány realizován - vykoná na základě uznání a výkonu rozsudku Švýcarské konfederace v České republice. Z těchto důvodů má Městský soud v Praze za to, že popsaný postup - neomezující se výhradně na gramatickou interpretaci a vycházející analogicky z ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu - nepředstavuje nepřípustně extenzivní výklad ust. 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nepřípustnou procesní analogii.

93. Konečně pak nebyly shledány žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že nebyly splněny podmínky dle **§ 120 odst. 1 písm. d), e), g), h), i) a j) ZMJS**, které by bránily uznání a výkonu předmětného švýcarského rozsudku. Skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter. Výkon uloženého trestu by nebyl podle právního řádu České republiky promlčen. Na území České republiky zároveň nebylo pravomocně uznáno jiné cizozemské rozhodnutí vůči J. D. pro týž skutek. J. D. je občanem České republiky a dle jejího práva je vzhledem ke svému věku osobou trestně odpovědnou, která nepožívá výsad a imunit, pro něž by byla vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

94. Pokud jde o **uznaný trest**, uvádí soud následující. Z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze dne 29. 11. 2013 a opravou ze dne 30. 5. 2014, vyplývá, že částka 36.047.967 CHF představuje nedovolenou ekonomickou výhodu, kterou měl J. D. získat za spáchání ve výroku tohoto usnesení uvedených

trestných činů a jde tedy o odměnu za spáchané trestné činy (viz str. 417 českého překladu švýcarského rozsudku, bod 7.9.5 a str. 454 – 455, bod 7.17.2). Z uznávaného rozsudku je pak zřejmé, že J. D. byla uložena povinnost částku ve výši 36.047.967 CHF zaplatit Švýcarské konfederaci jako „náhradní hodnotu". Ze shora uvedeného je nepochybné, že uvedená částka představuje bezprostřední výnos J. D. z trestné činnosti ve smyslu § 135b odst. 1, 2 tr. řádu a § 70 odst. 1 tr. řádu.

95. Jelikož „uhrazení náhradní hodnoty" popřípadě „konfiskace" neodpovídají žádnému druhu trestní sankce dle trestního řádu České republiky, soud druh trestu dle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS ve zrušeném rozsudku přizpůsobil na druh trestu, který trestu uloženému uznávaným rozsudkem nejvíce odpovídá. S ohledem na to, že částka 36.047.967 CHF představuje bezprostřední výnos z trestné činnosti, přicházel by do úvahy trest propadnutí věci dle § 70 odst. 1 tr. zákoníku. Protože však tento výnos z trestné činnosti nebylo možno pro účely propadnutí zajistit, bylo možno uložený trest přizpůsobit pouze na trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku. Majetek uvedený ve výroku o propadnutí náhradní hodnoty přitom ani zdaleka nedosahuje hodnoty výnosu z trestné činnosti J. D..

96. Po zvážení všech shora uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že nic nebrání tomu, aby postupoval v souladu s ustanovením § 124 odst. 1, 4 ZMJS a vyhověl návrhu Ministerstva spravedlnosti, přičemž pro úplnost uznal všechny tři ve výroku tohoto usnesení uvedené rozsudky švýcarských soudů, ačkoli odvolací rozsudky do rozhodnutí soudu I. stupně stran výroku o vině a povinnosti uhradit náhradovou pohledávku nijak nezasahovaly, nýbrž jej toliko potvrdily.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do **o s m i** dnů ode dne doručení jeho opisu k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Praha dne 23. listopadu 2023

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L.M.